

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

27. KVĚTNA 2007

Z obsahu:

Proste Pána žní

Poselství Benedikta XVI.
k Světovému dni modliteb
za kněžská a řeholní
povolání
- strana 2 -

O tom, jak vlažný křesťan objevil krásu Církve

Wolfgang Stadler
- strana 4 -

Církev - moje radost

- strana 5 -

Cestou pokory a lásky

Z poselství svěřených
stigmatizované
bolivijské mystičce
Catalině Rivas
- strana 6 -

Miluji Církev

Pohled na život víry
s jeho výškami
a hloubkami
- strana 8 -

Matka Boží, Matka Církve a Matka naše

Vít Huonder
- strana 10 -

Bílé holubice z Fatimy

- strana 11 -

Neobyčejné zjevení Panny Marie v Zeitoun v Egyptě

- strana 12 -

Sesláni Ducha Svatého, Ambrogio da Fossano (1450-1525), Bergamo

Každoroční Světový den modliteb za povolání je vhodnou příležitostí osvětlit důležitost povolání pro život a poslání Církve a umocnit naše modlitby, aby rostl jejich počet a kvalita. Pro ten letošní předkládám pozornosti všeho Božího lidu téma nanejvýš aktuální: „Povolání ve službách Církve jako společenství.“

Když jsem minulý rok zahájil nový cyklus katechezi při středečních generálních audiencích, který je věnován vztahu mezi Kristem a Církví, vyložil jsem, že první křesťanské společenství se ustavilo ve svém původním jádru, když několik rybářů z Galileje potkalo Ježíše a dali se získat jeho pohledem, jeho hlasem a přijali tuto naléhavou výzvu: „Pojďte za mnou a já vás učiním rybáři lidí“ (Mk 1,17; srov. Mt 4,19). Bůh si opravdu vždy volí některé osoby, aby s ním zvláštním způsobem spolupracovaly na uskutečňování jeho plánu spásy. Ve Starém zákoně na počátku povolal Abraháma, aby vytvořil veliký národ (Gn 12,2), pak Mojžíše, aby vysvobodil Izrael z egyptského otroctví (Ex 3,10). Určil další osobnosti, zvláště proroky, aby hájili a udržovali smlouvu s jeho lidem stále živou. V Novém zákoně Ježíš jako zaslíbený Mesiáš pozval zvláště apoštoly, aby zůstávali s ním (srov. Mk 3,14), aby se spolupodíleli na jeho poslání. Při Poslední večeři, když jim svěřil úkol konat až do jeho opětovného příchodu na konci časů památku na jeho smrt a zmrtyvýchvstání, obrátil se na Otce s touto naléhavou modlitbou: „Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám ho poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a já v nich“ (Jan 17,26). Poslání Církve se tedy zakládá na důvěrném a věrném společenství s Bohem.

Konstituce *Lumen gentium* 2. vatikánského koncilu popisuje Církev jako „lid sjednocený působením jednoty Otce,

Proste Pána žní

Poselství Benedikta XVI. k Světovému dni modliteb za kněžská a řeholní povolání

Syna a Ducha Svatého“ (4), ve kterém se odráží tajemství samého Boha. To znamená, že se v něm odráží trinitární láska a díky působení Ducha Svatého tvoří všechny jeho údy „jedno tělo a jednoho ducha v Kristu“. Především když se tento lid shromažďuje k Eucharistii a je organicky strukturován pod vedením svých pastýřů, prožívá tajemství společenství s Bohem a s bratry. Eucharistie je pramen církevní jednoty, za kterou se Ježíš modlil v předvečer svého utrpení: „Otče, ať i oni jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“ (Jan 17,21). Toto intenziv-

ní společenství podporuje rozkvět velkodušných povolání ve službách Církve: srdce věřícího naplněné božskou radostí je pobízeno, aby se oddalo zcela věci Božího království. K podpoře povolání je proto důležitá pastorece zaměřená na tajemství Církve jako společenství, protože kdo žije ve shodě se společenstvím Církve, které prožívá naléhavou odpovědnost, jistě se snadněji naučí rozpoznávat Boží volání. Péče o povolání vyžaduje proto soustavnou výchovu k naslouchání Božímu hlasu, jak to činil Eli, který pomáhal mladému Samuelovi pochopit, co od

něho Bůh žádá, a ochotně to vykonat (srov. 1 Sam 3,9). Ovšem učenlivé a věrné naslouchání se může uskutečnit jen v důvěrném společenství s Bohem. A to se uskutečňuje především v modlitbě. Podle Pánova výslovného příkazu máme žádat o dar povolání na prvním místě tak, že se naléhavě a společně modlíme k Pánu žní. Tato výzva je v množném čísle: „Proste pána žní, aby poslal dělníky na svou žně“ (Mt 9,38). Tato Pánova výzva dobře odpovídá stylu modlitby „Otče náš“, kterou nás naučil a která představuje „syntézu celého evangelia“ podle známého Tertuliánova výroku (srov. *De oratione* 1, 6 CCL 1, 258). Osvětlujícím klíčem je také jiný Kristův výrok: „Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoliv věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce“ (Mt 18,19). Dobrý Pastýř nás proto zve, abychom prosili nebeského Otce, abychom prosili spojení a naléhavě, aby poslal povolání pro službu Církvi – společenství.

Druhý vatikánský koncil čerpal ze zkušeností minulých staletí a zdůraznil důležitost vychovávat budoucí kněze v autentickém církevním společenství. Čteme např. v *Presbyterorum ordinis*: „Úměrně svému podílu na autoritě vykonávají kněžský úřad Krista Hlavy a Pastýře. Jménem biskupovým shromažďují Boží rodinu, prodchnutou bratrským smýšlením, a vedou ji skrze Krista v Božím Duchu k Bohu Otci“ (6). Na toto tvrzení Koncilu navazuje apoštolská postsynodální exhortace *Pastores dabo vobis*, která zdůrazňuje, že kněz je služebník církevního společenství, protože spojen s biskupem těsným vztahem kněžství vytváří jednotu církevního společenství v harmonii různých povolání, charismat a služeb (16). Je nezbytné, aby celý křesťanský lid, každá služba a každé charisma bylo zaměřeno na plnou jednotu, a je úkolem biskupa a kně-

Pokračování na str. 9

Editorial

Lidé odjakživa měli tendenci přiblížit si Boha. Započítali do toho nakonec i své slabosti a vášně a také svou čestnost. Řecký a římský Olymp byla bájná parafráze pozemského světa i s jeho vášněmi a neřestmi. Ale i nejvyspělejší představa, kterou tušili nejlepší z filozofů, měla ve skutečnosti k Boží podstatě stále velice daleko. Dokud Bůh sám sebe nezjevil, byly lidské představy o něm značně zkreslené.

Skutečnost je taková, že nikoliv člověk se zrcadlí v Bohu, ale Bůh se má zrcadlit v člověku, který je ovšem po svém osudném pádu zrcadlem tak porušeným a pokřiveným, že to, co je pro Boha nejpodstatnější, se na něm nakonec vůbec nemusí objevit. Všechno naše lidské úsilí zde na zemi má proto směřovat k tomu, abychom toto své „zrcadlo“ tak „narovnali“ a „vyleštili“, aby skutečně odráželo podobu Bohu podobnou a odpovídající.

Protože jsme představu Boha dávno ztratili, Bůh se ve své nevyzpytatelné dobrotivosti postaral, aby nás k ní vrátil. Boží Syn sestoupil a stal se člověkem nejen proto, aby nás vykoupil, ale také proto, aby nám zpřístupnil obraz Boha v lidsky přijatelných pojmech a představách. „Zlidštil“ tak pro nás nejen sebe jakožto Syna člověka, ale Boha vůbec.

Musíme však stále pamatovat na to, že naše „lidské pojmosloví“ vystihuje Boha jen přibližně. Proto je Bůh tak dobrotivý, že nám poslal nejen svého Syna, ale i svého Ducha, aby zůstával s námi, nahrazoval naši nedostatečnost, aby nás podporoval a osvětloval, aby nás vedl a dokonce naplňoval božským životem, který už není pouhým obrazem, ale samotnou Boží podstatou. Nejsme zde na zemi schopni docenit, jak nesmírným dobrodiním je pro nás přítomnost Ducha Svatého.

Pokračování na str. 13

Duch jednoty

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Přijměte Ducha Svatého.

Dnešní slavnost máš opět začít v jeruzalémském večeradle. Zvykni si vracet se čas to na toto místo modlitby, svátosti, přípravy a kolébky Církve. Vítá tě více než sto učedníků s Marií ve svém středu. Očekávají zde poslušně, až se naplní zaslíbení, které dostali od Pána. Pouč se z toho, jak důležitá je náležitá příprava v odloučenosti od světa, v usebranosti a modlitbě ve společenství s Pannou Marií.

Toto místo svou modlitbou posvětil sám Boží Syn. Zde přednesl Otcí s naléhavou vroucností svou velekněžskou prosbu, aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě⁽¹⁾.

Po první mši svaté prosil zde Pán o jednotu, která jednoho dne obsáhne všechny lidi. O těchto dnešních Letnicích začíná dlouhý dějinný proces směřující k naplnění Ježíšovy prosby, aby všichni byli jedno. Než se vrátil k Otcí, poslal proto své učedníky, aby i oni pokračovali v tom, co započal: *I já vás posílám. Všechny ty, kteří jsou jeho, kteří zůstávají v něm a on v nich*⁽²⁾, chce zapojit do vytrvalého úsilí o sjednocení všech. O tuto Boží jednotu nemůže usilovat každý na svou vlastní pěst. Naplňovat jeho poslání je možno jedině v jeho Duchu: *Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říct: „Ježíš je Pán.“*

Stále si musíme být vědomi, že to nejsme my, kdo tu působíme. Je to činnost Ducha Svatého, který dosud vedl také Ježíše.⁽³⁾ Jeho pokračovateli se můžeme stát jedině tak, že s ním *všichni dohromady tvoříme jedno tělo*. Do tohoto těla nás *dovedl Duch a jedině tento Duch nás vede a uschopňuje, abychom v tomto těle, jehož hlavou je Kristus, také mohli být užiteční*. I ty jsi povolán, abys byl užitečný tím, že pod vedením Ducha Svatého využíváš všech darů, které jsi právě k tomu obdržel. Jeho dary nemáš tedy ani pro svou exhibici, ani pro své sebeuspokojení. Jejich smysl je v tom, aby sloužily tělu. Jsou totiž dány jednotlivým údům, aby v tomto těle a skrze ně *mohly být užitečné*, aby všichni spolu působili jako *údy jednoho těla*.

Až se ozve silný hukot, nelekej se. Pokorně se skloň v prosbě, aby Duch Boží vstoupil i do tebe. *Přijď, Duchu Svatý, a naplň mé srdce!* A nyní vzdej Bohu chválu a vyjdi s apoštoly do ulic.

Dostavili se první posluchači. Jsou to zbožní židé. Proč svolává Duch k večeradlu právě zbožné židy? Chce přivést do jednoho těla všechny, především ty, kteří k němu mají nejbližší. Nestačí však zbožnost sama o sobě, dokonce ani ta zbožnost, která dosud byla autentická a Bohem stanovená. Nastává totiž hodina *a už je tady, kdy opravdoví ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si žádá takové ctitele.*⁽⁴⁾ Nikdo si nesmí myslet, že Boha může uctívat tak, jak chce, tím méně může o tom přesvědčovat druhé. *Dar, který Pán seslal z nebe, má sjednotit všechny ve společném vyznávání Božího jména.*⁽⁵⁾

Zaposlouchej se pozorně do Petrova prvního kázání. Neusiluje o přízeň tím, že by lichotil posluchačům. Mluví zcela otevřeně a nekompromisně: *Ať je celému izraelskému národu úplně jasno: Pánem a Mesiášem je Ježíš, kterého jste vy ukřižovali.*⁽⁶⁾

Tato slova zní opravdu neúprosně. Ale slovo hlásané pod vlivem Ducha Svatého nebude nepřijatelné pro ty, které chce sám obdarovat. Vidíš to na jejich tvářích: *Když to slyšeli, proniklo jim to srdce.*⁽⁷⁾ Že jsou tito zbožní židé tak dojatí, to není výsledek lidské výmluvnosti, řečnické obratnosti ani psychologické taktiky. Je to tím, že apoštolové mluví tak, *jak jim Duch dává promlouvat*. První hlasatelé radostné zvěsti nespolehají na své schopnosti a dovednosti. Vyšli z večeradla plnit své poslání a ihned dosahují účinků, o kterých neměli potuchy: *každý z přítomných slyší svou mateřštinu*. Duch Svatý se postará, aby ten, kdo chce přijmout Boží slovo, slyšel ve srozumitelné podobě to, co potřebuje. Jen když jediným obsahem evangelizace je *hlásat velké Boží skutky*. Pak se také ovocem musí stát dychtivá otázka: *Bratři, co máme dělat?*⁽⁸⁾ Tento zázrak obrácení je jen logickým pokračováním zázraku, který začal oněmi *jazyky jako z ohně*.

Vracej se domů s přesvědčením, že Duch Páně je stejný i po dvou tisíciletích. Čím více tě trápí, že tvář světa je zohavena, tím více potřebuje právě tohoto Ducha, aby *obnovil tvář země*⁽⁹⁾. Spolu s Královnou apoštolů pros proto Božího Syna: *Pane Ježíši, naplň i nyní srdce věřících tou božskou silou, která působila v apoštolech, když začali hlásat evangelium.*⁽¹⁰⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 17,21; ⁽²⁾ Jan 15,5; ⁽³⁾ srov. Lk 4,1;

⁽⁴⁾ Jan 4,23; ⁽⁵⁾ srov. vstupní modlitba svat. Vigilie; ⁽⁶⁾ Sk 2,36; ⁽⁷⁾ Sk 2,27; ⁽⁸⁾ tamt.;

⁽⁹⁾ resp. žalm 104; ⁽¹⁰⁾ vstupní modlitba

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyt, Kréťané i Arabové, slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení – 1 Kor 12,3b-7.12-13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium – Jan 20,19-23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu jsou neodpuštěny.“

Je zcela nemoderní hovořit pro Církev, v nejlépeším případě je brána na vědomí, takový je dojem, jaký člověk získá z novin a z televize.

Já však nejsem tak moderní, jak by se mohlo zdát. Proto se odvažuji Církev milovat, a to z docela dobrých důvodů. Zdá se vám to absurdní?

Dodám, že tomu tak vždycky nebylo. Jako dítě jsem měl štěstí získat v domácí farnosti něco jako katechetickou nauku. Nic moc, ale přece něco. Dnes vím, že mě to v době, kdy jsem s Církví nenakládal právě nejlíp, zachránilo od nejedné hlouposti.

Protože když jsem byl mladý, modlil jsem se přesně tolik, jako mnozí druzí podle předsudků, které byly již před 40 a 50 lety, (sice jiné než dnes) a po obsahu pravdy se nikdo neptal.

A jak už to bývá, ta trocha náboženských znalostí mi pomohla zůstat alespoň o nedělich katolickým křesťanem. Během studií a pak jako varhaník v jednom vídeňském kostele jsem poznal kněze, kteří přes některé lidské slabosti měli se mnou trpělivost. Tak byl můj vztah k Církví stále ještě korektní, ale až na „plnění povinností“ zcela prázdný.

Teprve jako otec rodiny, takřka podvědomě, jsem počal předávat dětem to málo, co jsem měl. Chtěl jsem také, aby se u mých dětí vytvořil větší vztah k náboženství, než tomu bylo u mne. Ale když se moje rodina přestěhovala z Vídně na venkov, dostal jsem velice studenou sprchu, když jsem se místního faráře ptal na „katechismus“. Jeho odpověď byla tak hrubě odmítavá, že mi pro to schází slov. Dvaadvacet let jsem pak neměl žádný smysluplný kontakt, zcela jsem se stáhl do sebe a byl jsem „mimo“, jak se říká.

Tak jsme neděli co neděli putovali do Vídně na mši. Jak to dnes pro některé musí znít směšně. Dokonce jeden biskup(!) se vysmíval „mešním turistům“. Já

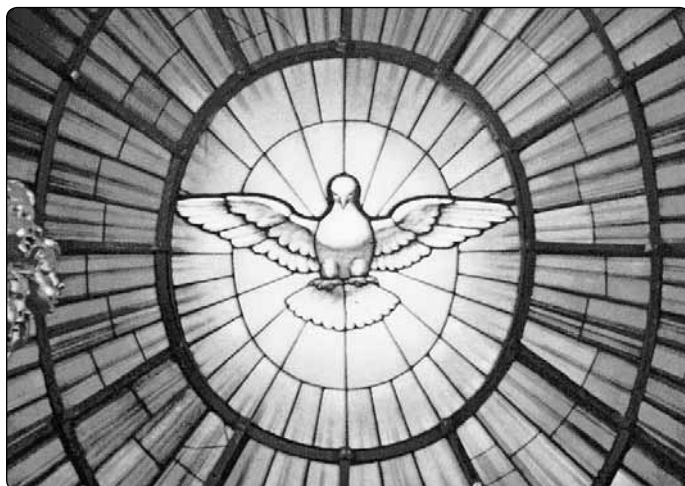
O tom, jak vlažný křesťan objevil krásu Církve

„Bylo mi jasné: To působí Duch Svatý!“

jsem byl celá desetiletí „mešní turista“ a jsem jím dodnes.

V roce 1994 přišel rozhodující zvrát. Jedno společenství mladých laiků kalasantinů si

Církve udržet nauku evangelia pokud možno čistou a předávat ji dále. Četl jsem o vývoji náboženských poznatků, které se často modlíme, aniž o nich mnoho pře-

mě našlo. Ano, doslova našlo. Poprvé jsem poznal laiky naplněné opravdovou vnitřní radostí z víry.

Od té doby jsem se začal zabývat Církví, zvláště potom, co se objevil Katechismus katolické církve. Mimochodem, do té doby byl problém sehnat nějaký přiměřený studijní materiál. Ale námaha se vyplatila. Mnoho pěstovaných předsudků se rozplynulo v nic, když jsem objevil historickou pravdu.

Dověděl jsem se o bezpočtu namáhavého úsilí (o některých důvodech porážek a selhání)

mýšlíme. Poznal jsem, jak je obtížné po staletí odrazet masivní útoky a snahy po zničení, i když se tak někdy dělo pro dnešní pojetí povážlivým způsobem.

Ale současně mi bylo jasné, jak je absurdní a nanejvýš nepřiměřené stále vytahovat nějaké historické omyly, poukazovat na ně a předhazovat je Církví.

Kdo by to nepokládal za neřet, kdyby mu někdo stále předhazoval chyby jeho předků? A měl ho, přítomného člověka, podle toho?

Začala ve mně hluboko sahající proměna. Začal jsem tušit, co

VÝZNAMNÝ KONVERTITA PROPUŠTĚN

Šejk Bahha el-Din Ahmed Hussein El Akkad, dřívější vedoucí mešity, patřil dvacet let k fundamentalistické skupině. V roce 2005 po vážných rozhovorech a studiu Bible přestoupil ke křesťanství. Byl proto 6. dubna 2005 zatčen a vězněn, ačkoliv nejvyšší egyptský soud nařídil jeho propuštění. Za odpad od islámu hrozí podle muslimského práva trest smrti. Šejk byl propuštěn po 25 měsících vazby v důsledku nátlaku světové veřejnosti. V listopadu 2006 byl prohlášen za „vězně měsíce“. Mezinárodní společnost pro lidská práva (IGFM) apeluje na egyptského prezidenta, aby propuštěnému a jeho rodině zajistil bezpečnost.

to znamená, že Církev je Kristusovo tělo. Že Kristus je Hlava, ale tělo je pořád svlékáno z kůže. Od začátku až dodnes. Pochopil jsem důvod těchto faktů, že bez Ducha Svatého, který ji nese přes staletí, by Církve už dávno nebylo.

Otřesen četl jsem o lidech, kteří všechno, co byli a měli, nasadili pro to, aby pomohli Církví a lidem předali neporušenou víru. Oni přispěli k tomu, že tuto lidskou církev stále více obnovovali v Ježíšově Duchu: sv. Benedikt, František z Assisi, Kateřina Sienská atd. Četl jsem svědectví o lidech, kteří, abych byl trochu více „aktuální“, položili za nacistů raději svůj život, než aby zradili svou víru a Církev: Otto Neururer, Jakob Gapp, sestra Restituta Kafková a další. Pro Karla Leisnera bylo korunováním jeho života, že mohl v koncentračním táboře slavit svou primici.

Bylo by možno jmenovat mnoho příkladů mučedníků z 20. století, kteří s sebou nikoho jiného do smrti nestrhli. O co šlo těmto lidem, že všechno, co byli a měli, nasadili pro víru a pro Církev? To přece nebyli blázni, horlivci, fanaticové, fundamentalisté nebo hlupáci!

V té době intenzivního zájmu jak o Bibli, tak o nauku Církve vzniklo ve mně jako jeden dobrý plod něco zcela neobvyklého: zcela nový pohled na víru. Pohled na zápas Církve a na množství jejích svědků dal ve mně vzniknout, nestydím se to říct, lásce k Církví, radosti, že smím patřit právě k tomuto společenství, které mi přes všechny nedostatky daruje obraz Ježíše Krista, který je sice v Církví i mimo ni ve světě dodnes napadán, osočován, týrán a zapírán i křižován, ale který je jediná naděje a práva budoucnost.

Ne, nestydím se to říct: Miluji Církev, protože mně a nám všem zcela blízko přináší Ježíše Krista Vykupitele.

Z Vision 2000 2/2007
přeložil -lš-

Církev se skládá ze tří pásem, nebo lépe řečeno ze tří „stavů“ (jak se často říká i o životních stavech):

1. Církev putující na této zemi, která je nyní zde na cestě.
2. Církev v očekávání slávy – což nazýváme očistec.
3. Církev v Otcově domě – v nebi.

Jinak řečeno:

1. Církev, která zde na zemi bojuje – bojující církev.
2. Církev, která v očistci trpí a očisťuje se – trpící církev.
3. Církev, která dosáhla slávy – triumfující církev.

Nebo z liturgického pohledu:

1. Letniční církev, která ustavičně žije pod vnuknutím Ducha Svatého.

2. Adventní církev, která žije v horoucím očekávání na slávu.

3. Církev věčných Velikonoce, v trvalém stavu zmrtvýchvstání.

Nebo z teologického pohledu:

1. Církev víry, která putuje osvětlenou temnotou noci.

2. Církev naděje, která doufá a touží po východu slunce věčného Boha.

3. Církev lásky, kam vstupuje je a kde trvá jen láska.

Mezi těmito třemi formami bytí Církve je ustavičný koloběh lásky. Není mezi nimi žádná hranice, žádná bariéra, žádný meziprostor, země nikoho. Jen závoj světla.

* * *

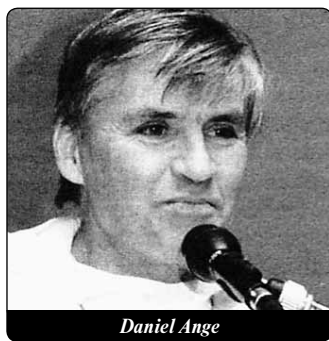
Říkat: „Ježíš? Ano, super! Je ho Církev? S tím nechci mít nic společného!“ – to je proti božské a lidské přirozenosti Ježíše Krista. Nic Ježíše více neboli. Vždyť proč by pak přišel na tento svět? Jen jako na dovolenou? Jen přišel a zase odcestoval? Nikoliv. On pozvedl veliké množství s sebou vzhůru ke svému Otci.

On přišel, aby zde vytvořil svou rodinu, aby svému Otci daroval děti, které učinil svými

Církev – moje radost

Církev – velké tajemství, které je pro mnohé skryté a jehož krásu v každodenním životě často přehlízíme. Krátký výtažek z knihy *Církev – moje radost* osvětluje některé aspekty tohoto tajemství.

bratry a sestrami. Oddělit Ježíše a jeho Církev znamená zničit celé jeho dílo, udělat jeho krev

Daniel Ange

neplodnou, jeho příchod zbytečným. Zkrátka – odmítnout jeho lásku.

* * *

Skutečně, tvář Ježíše, kterou vidíme v jeho Církvi, je stejná tvář, jakou vidíme na Turínském plátně. Tvář pokrytá krví a plivanci. Krví, kterou stále prolévají ti, kteří ho dále bičují a křížují. Ale je také pokryta trny vlastních členů, kteří jsou nevěrní jeho evangelium.

Tato tvář tak nese naše zranění, že v ní už není možno poznat Boha. Církev nese na své tváři stopy všech vin a strádání lidstva... A přesto je to tvář Kristova.

Věříš tomu?

Také já mohu představovat v Církvi Ježíšovu tvář nebo ji udělat průhlednější pro tuto tvář. Hranice Církve jdou skrze srdce. Mohu být dokonce pokřtěn, žít z jeho svátostí, mohu být kněz nebo biskup, a přesto je určitá oblast srdce, která je mimo jeho světlo, která nežije z evangelia, která je skrytá, která je ještě pohanská, která potřebuje obrácení nebo je misijním polem. Doufám, že moje srdce v průběhu života bude více a více v Církvi. Doufám, že tuto zónu stínu změkčí Ježíšovo světlo.

V očích těch, kteří nevěří, jsem odpovědný za Ježíšovu tvář v jeho Církvi. Oni totiž budou Církev posuzovat podle mne, podle mého jednání, podle mých

postojů, podle způsobu, jak já žiji evangelium.

* * *

Jen se podívej na Církev. Především tam, kde je Ježíšovi nejpodobnější, kde je nejnádhernější, nejvěrnější a nejvelkolepější, zkrátka kde nejvíce vyzařuje svou krásu. Protože již teď a tady vyzařuje světlo, i když její tvář je za závojem a trochu zvrásněna. (...)

Mysli především na oblasti bliženské lásky. Všude tam, kde je člověk zraňován, kde upadá nebo je nemocný, stojí Církev v první linii. Je zde, aby o něho pečovala, aby ho znovu napřímila, aby ho uzdravila. Je zde prostě proto, aby ho milovala. Kdo vytvořil v průběhu staletí domy sirotků, školy, nemocnice, stanice pro malomocné, ambulance, hospice?

Kdo vytvořil v dnešní době první domy pro těhotné ženy, pro propuštěné z vězení, pro nemocné na AIDS, pro mladé provinilce? Téměř všude to byli Ježíšovi pokřtění bratři a sestry. Dlouho před tím, než je nahradil stát.

Viděl jsem Církev na tváři každé nemocniční sestry, každého ošetřovatele, kteří opustili svou vlast, aby se na rok dva nebo na celý život usadili v nejzazším koutě sibiřské stepi, na Sahaře nebo v tropických pralesích či na rýžových polích jihovýchodní Asie. Den co den pečují o malomocné, nemocné rakovinou nebo AIDS, těší plačící děti a zachraňují je z ulice jako zrno života...

Těší zarmoucené rodiny, zahrnují sirotky péčí. Pomáhají umírajícím, aby šťastně dospěli na druhý břeh. Ano, to je ročenka božské lásky, tisíce stran. Ba ještě více, jsou nespočetné. Církev je všude přítomná, kde lidé trpí. Všude, kde jsou zraňováni, je postižena s nimi i Církev. Všude, kde je útlak, věnuje jim Církev svoji něžnost. Svoji? Nikoliv. Onu Boží něžnost.

Z Daniel Ange: Die Kirche – meine Freude, Linec 2005

OTEVŘENÝ BOJ

V Mexiku se spor mezi Církvi a státem stále více vyostřuje. V neděli byl čten ve všech chrámech dopis biskupů, který vyzývá lékaře, aby na základě svého svědomí odmítali provádět potraty. Ministerstvo podalo na arcibiskupa žalobu pro zneužití zákonů o náboženství a pro vměšování do politiky. Arcibiskup naopak odpověděl, že to je pro Církev teprve začátek. Slíbil Svatému otci, že bude tvrdě bojovat za život nenarozených.

ZÁKAZ CÍRKEVNÍ ŠKOLY

Ministerstvo školství v Brandenburku nepovolilo zřízení církevního gymnázia v Postupimi, o které žádalo sdružení rodičů blízké Opus Dei. Ve zdůvodnění se uvádí, že žádost porušuje školský zákon o koedukaci. Právník Ulrich Häde uvedl v magazínu Stern, že pro soukromé školy takový zákon neplatí. Podle jeho názoru to v žádném případě není důvod, aby zřízení školy bylo zakázáno.

BENEDIKT XVI. ZA OTCEM PIEM

Kardinál Bertone oznámil, že Benedikt XVI. rád přijme pozvání do San Giovanni Rotonda. Je však třeba strpení, než se najde vhodný termín.

MODLITBA

24. září 1996 Ježíš

Modlitba je všemohoucí, (...) dosáhne všeho. Říkám vám: prosťte a obdržíte. V každém případě však nezapomínejte: abyste byli vyslyšeni, musíte žádat správným způsobem. Mnozí žádají, ale neobdrží, protože nežadají, jak by měli: s pokorou, s vírou a vytrvalostí. Nesnáším pyšně. Odmítám vyslyšet jejich prosby.

RŮŽENEC

23. ledna 1996 Maria

Moje děti, modlete se co nejčastěji svatý růženec, ale číňte tak se zbožností a s láskou. Nedělejte to ze zvyku nebo ze strachu.

Modlete se růženec a rozjímejte nejdříve o každém tajemství. Dělejte to velmi pomalu, aby to dospělo k mému sluchu jako sladké šeptání lásky; dejte mi najevo svou dětskou lásku v každém slově, které vyslovujete; nedělejte to jako z povinnosti, ani abyste se zalíbili svým bratřím. Nedělejte to s fanatickým křikem ani jako nějakou senzaci. Všechno to, co děláte s radostí, s pokojem a s láskou, s pokornou odevzdaností a prostotou jako děti, bude přijato jako příjemný balzám, který oblažuje rány mého lůna.

15. října 1996 Ježíš

Rozšiřujte její úctu, protože je zde zaslíbení mé Matky: Jestliže alespoň jeden člen rodiny se ho denně modlí, ona spasí celou rodinu. A tento příslib má pečeť Boží Trojice.

ZPOVĚĎ

23. ledna 1996 Ježíš

Milovaná dcero, zpovídej se často. Když se zpovídáte, otevírám své rány a moje krev vytéká kapka po kapce, zatímco kněz vám uděluje rozhrěšení.

Moje děti, pospěšte si a obraťte se, přistupte ke svátosti pokání, svátosti lásky Vykupitele

Cestou pokory a lásky Z poselství svěřených stigmatizované bolivijské mystičce Catalině Rivas

le, přijďte nyní, dnes je den, kdy vám chci odpustit. S úzkostí čekám, abych vás očistil.

ÚCTA K BOŽSKÉMU SRDCI

15. ledna 1996 Ježíš

Úcta k mému Srdci je pramenem nevyčerpatelných milostí pro časy, které se blíží. Protože jen v tomto Srdci a v Srdci mé Matky můžete dosáhnout odpuštění a milosrdenství pro lidstvo v nebezpečí, že zhyne pro své četné a strašné zločiny.

PŘIKÁZÁNÍ

25. ledna 1996 Ježíš

... Ti, kteří nedbali na má přikázání, od nynějška ať je zachovávají; pokud ne, nedojdou k pravému obrácení.

BŮH NÁM DÁVÁ SVOBODNOU VOLBU

25. prosince 1996 Ježíš

Vedu své děti, ale nechávám jim svobodný úsudek; nikdy je nebudu znásilňovat milostí své pravdy. Neukládám svou vůli, pokud to není nutné pro dobro vašich duší.

POKORA

27. října 1996 Ježíš

Pokorné srdce je to, které vždy chce a přijímá moji vůli – to, co je nejvíce přijatelné pro mne, to, co se mi nejvíce líbí – s důvěrou a úplnou odevzdaností.

9. ledna 1996 Maria

...Moje dcero, mnoho cest vede k Bohu, ale žádná není tak bezpečná jako pokora. Bůh sám, když se stal člověkem, stal se pokorným až k smrti na Kříži. Já sama jsem byla povznesena ja-

ko Matka Boží, protože jsem milovala pokoru.

Žádný tvor se nemůže chlubit dobrem, které v něm může být, ani kapacitou své mysli. Protože je Boží tvor, dluží za všechno, co je a co má, Bohu, a proto jen k němu musí všechno směřovat jako k nejvyššímu a jedinému cíli.

Buď vždy pokorná a prostá, snaž se být taková, a budeš mít u sebe a v sobě Boha.

11. ledna 1996 Ježíš

Pokořit se před bližním je účinným prostředkem pokroku, který vyvolává silné účinky Boží lásky. Ale pokořovat se znamená být si vědom vlastní bezvýznamnosti nikoliv prázdny slovy, nýbrž pro ni samu.

Kdo se pokouší pokořovat, pocítí k tomu velký odpor a najde tisíc důvodů, proč to nedělat. Odpor je dobrá věc, protože hodnota pokoření spočívá právě v tom, že ho překonáváme. Mýlné je naopak rozumovat o pokoření. Je možno říct, že o této věci se nevyplatí mnoho uvažovat, lepší jsou plody získané z pokořování, které se shromažďují.

Pýcha vládne ve světě a z této pýchy pramení všechny neřesti, které brání získat pokoru, ctnost, která by dokázala získat Boží dobrotu a plody lásky.

19. ledna 1996 Ježíš

...Buďte veselí, pokora není sklíčenost. Radujte se z mé božské lásky, bez smutku, ale spokojeni se svými podmínkami ubožáků, kteří se však radují ze všech mých nekonečných bohatství.

KRISTOVO TĚLO

9. ledna 1996 Ježíš

Pokaždé, když se obětuje mé Tělo na oltáři, získává ten, kdo

ji přináší – ať už služebník nebo věřící – rozmnožení milosti a zápis ve zlaté knize budoucích blažených. Ale obětovat mne Otci není tak jednoduché a prosté, jak by se mohlo zdát. Aby oběť mohla být příjemná, podstatnou podmínkou je čistota svědomí a správný úmysl. Chceš-li se mi obětovat za druhé, snaž se být čistá od každé poskvrny. Jak velice mě uctívá duše, která s vědomím, že je zbavena všech dober, mě obětuje Otci, aby zmenšila hříchy své i těch druhých! Je to současně úkon víry, naděje a lásky, úkon, kterým mě opravdu oslavuje můj tvor i můj Otec. Tvor, protože mě uznává za Vykupitele, Otec, protože oběť nekonečně oceňuje, dává mi podíl na plodech naděje, kterou vkládá do mého díla Prostředníka mezi Bohem a člověkem.

UTRPENÍ

10. ledna 1996 Ježíš

Chci, aby všechno utrpení bylo dobrovolně spojeno s tím utrpením, které jsem vytrpěl ve svém Srdci, aby tak tato oběť byla nejlepší obětí, jakou člověk může získat odpuštění svých hříchů a vin před Bohem.

Uvědomte si, že když si takto počínáte, když máte za cíl zachránit svět od zničení, které mu hrozí, všechny lidské skutky budou zaměřeny účelem i duchovně k jedinému Nejvyššímu Dobru.

11. ledna 1996 Ježíš

Proto buďte mi věrní, protože do vás jsem vložil plod mého utrpení, miloval jsem vás a miluji vás s nepřekonatelnou sladkostí.

Když doplňujete mé utrpení, budete oslaveni, protože trpíte pro mne, který jsem trpěl pro vás. Navíc vám říkám, že jestliže mě opravdu milujete, já budu ve vás dále trpět a přetvořím vás tím způsobem, že každý z vás se stane částí mne a bude prožívat bolest jako živou součást mého lidství.

10. ledna 1996 Ježíš

Trp za jednu duši, která ztratila víru. Modli se za ni mnoho, aby byla nakonec spasena. Pak obětuj toto utrpení za další a další a ještě další...

Pamatuj, že tím nebo oním způsobem musíš trpět vždy spojená s mým utrpením, abys zachránila tak mnohé duše, které by byly zatraceny, kdyby nebylo velkodušných duší ochotných konat pokání za ně. Potom ony samy budou usmířovat za druhé a spojí se se společenstvím svatých. To je prvá božská láska. Vykupovat, usmířovat v tichosti, trpět a nevědět přitom, za co a za koho. Pohybovat se pouze v kruhu božské lásky bez váhání, důvěřovat v Boží spravedlnost a v mé Srdce, pramen síly.

22. září 1996 Ježíš

Kdo chce být oslaven se svatými, musí v tomto životě trpět tak, jak trpěli svatí. S nikým z nich nenakládali na světě dobře, ale všichni byli pronásledováni.

Dobře, nyní vám řeknu, jak se máte chovat v utrpení. Ten, komu se zdá, že je stíhán tresty na tomto světě, potřebuje především vzdálit se od hříchu a hledat, jak se vrátit k Boží milosti. Jinak všechno, co trpí ve stavu hříchu, bude pro něho ztraceno. To znamená, že bez milosti vám utrpení není k ničemu. Naopak pro toho, kdo trpí se mnou a s odevzdaností ke mně, všechno jeho utrpení se stane útěchou a radostí. Proto když moji apoštolové byli židy obviněni a oni s nimi zle nakládali, vrátili se plní radosti, že byli hodni trpět pro mé jméno.

Takže když od vás žádám utrpení, je nutné, abyste řekli jako já: Nemám pít kalich, který mi dal Otec? Protože kromě toho, že musíte přijímat souzení, jak přichází z mé ruky, jaký je úděl křesťana na tomto světě, když ne utrpení a pronásledování? Já jsem zemřel na kříži a moji apoštolové krutě trpěli jako mučedníci. Můžete se nazývat mý-

ARCIBISKUP SOKOL OSPRAVEDLNĚN

Obvinění, že trnavský arcibiskup Ján Sokol spolupracoval s STB, se prokázala jako zcela neoprávněná. Naopak, velice podporoval podzemní církev. To mu STB několikrát zakazovala. Zajišťoval také dovoz ilegální náboženské literatury ze zahraničí. Doslýchali to odpovědní svědkové, např. Ján Čarnogurský a šéf tajné služby Ladislav Pittner.

MEDIÁLNÍ ÚTOKY NA KATOLICKOU UNIVERZITU V PERU

Peruánská média útočí na Papežskou katolickou univerzitu v Peru, které vyčítají, že stále více vedoucích míst na škole přejímají členové Opus Dei. Tvrdí, že tímto způsobem byl narušen „tolerantní studijní dům“. Univerzitu založil 24. března 1917 v Limě R. P. Jorge Dintilhac SSCC, který byl 30 let jejím rektorem. Dnes má tato škola 17 000 studentů a je největší univerzitou v Jižní Americe. V roce 1986 udělila čestný doktorát Josefu Ratzingerovi.

PROGRAMY POHLAVNÍ ZDRŽENLIVOSTI SE OSVĚDČILY

Od roku 1991 výrazně poklesl mezi dospívající mládeží v USA počet těhotenství a potratů. Na mnoha školách byly uplatněny programy, které doporučují pohlavní zdrženlivost. Největší pokles sexuální aktivity byl zaznamenán u černých studentů (z 81,4 % v roce 1991 na 67,6 % v roce 2005. U bílých to činí z 50 % na 43 %).

Počet těhotných klesl v tomto období o 25 %. Počet dívek, které podstoupily potrat, klesl o 50 %. Mladí lidé se přesvědčili, že sexualitu je nutno spojit také s odpovědností.

NERADOSTNÁ BILANCE

V letech 1964–2004 opustilo svou kněžskou službu a uzařelo sňatek 70 000 katolických kněží. Tento oficiální počet zveřejnil podle sdělení Radia Vatikán list *Civiltà Cattolica*. Více než 11 000 z nich později litovalo svého činu a vrátilo se zpět do Církve. I když se kanonické předpisy nijak nezměnily, je přístup k těmto kněžím „mateřtější“, než tomu bylo dříve.

mi následovníky, když neumíte trpět s trpělivostí a s odevzdaností snášet souzení?

30. října 1996 Ježíš

Věřte mi, moje děti, svatí a mučedníci říkají, že vykonali málo, aby si zasloužili nebe. Co znamená všechno to, co vytrpěli, ve srovnání s oním mořem věčných radostí, v jakých zůstanete navždy? Rozhodněte se, moje děti, pro utrpení s trpělivostí, pokud jde o utrpení v tomto čase, který ještě zbývá, protože všechno vaše utrpení je málo a nic ve srovnání s radostí v nebi. Když vás utrpení života souží, pozvedněte oči k nebi a utěšte se nadějí na ráj. Tam vás čeká moje Matka, tam vás čekám já s korunou v ruce, abych vám

dal královskou korunu Království, které nemá konce...

KRISTOVA LÁSKA

11. ledna 1996 Ježíš

Jestliže nevěří, co pak budou dělat beze mne? Nestačí jim, že jsem jim dal k dispozici všechno stvoření, abych je přivedl k víře? Ó, moji milovaní, všechno záleží na vás. Chcete-li moje štěstí, usilujte o to, abyste mě pochopili. Nebudu od vás žádat velké oběti, spokojím se s málem. Můžete mi udělat radost, proto já vám v tom pomáhám. Kdo se nechce ke mně přiblížit ze strachu, ať vyzývá moji Matku z celé své duše a řekne jí o úzkostech, které má. Uvidíte, jak snadné je udělat mi radost. (...)

Já jsem Ten, který vám dříve než kdokoli jiný uměl dát radosti, ve které doufáte. Já jsem Ten, kdo hoří láskou a kdo vám dá zahořet láskou. Já a jen Já jsem Láska.

15. ledna 1996 Ježíš

Moje duše, tak milovaná: Já jsem voda, která vás zbavuje žízně, voda, která vás obmývá, voda, která vás očišťuje, voda, která osvěžuje žár vašich ran – a máte jich tolik – voda, která uzdravuje, voda, která vás dovede do nekonečného moře mne samého, mé Lásky.

20. ledna 1996 Ježíš

Jak můžete říkat, že mě milujete, když si neosvojujete moje pocity, moje zájmy, to, co je pro mne zřirajícím vnitřním trpkostí? Jak můžete říkat, že mě milujete, když nejste spojeni s určitými situacemi bolesti, které ve vás působím pro vaše dobro a pro dobro druhých? A jak si můžete myslet, že mě milujete, když moje žíznivé volání po vás nenachází u vás ohlas?

25. listopadu 1996 Ježíš

Žádám lásku, milosrdenství, ohled, důstojnost, soucit, čistotu úmyslů, chudobu ducha, lásku a především pokoru.

Dnes v noci vám chci připomenout mou lásku, zvu vás ještě jednou, abyste tuto lásku přijali zcela do svých srdcí. Láska, jakou vás miluji, je láska, která obětuje sama sebe.

* * *

Převzato z internetových stránek „Profezie per il terzo Millennio – Aprile 2001“.

Poselství jsou úryvky z knih: *La Gran Cruzada del Amor* (Velké křížové tažení lásky) a *La Puerta del Cielo* (Brána nebes).

Tyto knihy obdržely Imprimatur arcibiskupa v Cochabambě v Bolívii.

Tyto knihy je možno celé v originálu najít na internetu ve tvaru PDF na internetové adrese: www.grancruzada.org/grancruzada.

Jako dítě jsem vnímala Církev jen jako krásnou a nádhernou. Pod Církví jsem si ovšem představovala jen kostel. V tomto domě však bylo posvátno, byly tam pobožnosti a úcta. Byli jsme chudí a mnozí jiní také. V kostele však byly slavnosti, které nás pozvedaly ze všednosti. V kostele byl náš život zakořeněn a nic ho nemohlo zpochybnit, stejně tak jako nebylo možné se ptát, zda moji rodiče byli moji rodiče. Církev a náš život tvořily jednotu.

Bylo pro mě krásné prožívat církevní rok, advent, roráty v šest hodin ráno, když byl kostel tak plný a také ovzduší bylo plné sváteční nálady. A co teprve Vánoce! Byly spojeny vždy s hlubokou radostí, prostě krásné.

V kostele jsem byla doma a bezpečná. Cítila jsem zde atmosféru, která působila nesmírně blahodárně. Všechno mělo hluboký smysl. A také postní doba, kdy trpící Kristus přicházel tak blízko ke mně, a vrcholem byly velikonoční svátky.

Když jsem již byla starší, uchvacovaly mě liturgické texty, které byly opravdu nádherné. Milovala jsem mši svatou, svátostné požehnání v neděli odpoledne s vystavenou Nejsvětější Svátostí. Vůně kadidla dávala hluboký pocit zbožnosti. Bylo tak dobře být v kostele.

Během války jsem prožívala Církev zvláštním způsobem jako společenství, byla to silně formující zkušenost. Za nacistů to bylo často nebezpečné. Každá bohoslužba probíhala za určitého rizika. Měli jsme tehdy velice odvážného kaplana, u kterého jsme se pravidelně scházely, byla nás skupina asi sedmi děvčat. Uváděl nás do Písma svatého a do mnoha otázek, které se týkaly nás mladých, a pravidelně se pak slavila večerní mše svatá. A pak hodiny nočních adorací. Prožila jsem mnoho nocí v blízkosti eucharistického Pána.

Že byl tak odvážný, to nám mladým dodávalo odvahy. Předával nám pocit síly: nejsme na-

cisté, jsme křesťané! Naše skupina byla spiklenecká skupina. Měly jsme pro sebe navzájem vždy čas. Mnoho hodin jsme spolu mluvily někde na rohu, dříve než jsme se vrátily domů.

V roce 1943 jsme měli bláznivý nápad navštívit Mariazell. Kaplan v civilním obleku. Ve vlaku jsme spolu nepromluvíli ani slovo o Církvi. Mariazell – senzace! Bydlet v ubytovně – všechno bylo vzrušující. A pak poprvé v bazilice. To nám bralo dech. Prožily jsme zde zážitky, které velice upevnily naše společenství. Pouť přispěla k tomu, že jsme naši skupinu prožívaly jako rodinu.

To nám také velice pomohlo prožít rok 1945, vstup Rusů. Bez podpory tohoto společenství byl by každý z nás mnohem, mnohem chudší.

Miluji Církev

Pohled na život víry s jeho výškami a hloubkami

Bilance jednoho života v Církvi: zkušenosti z pokojného dětství, válečné doby s nasazením pro ty, kteří potřebovali pomoc, ale i s nechtí a pomluvami...

Tehdy se odehrálo drama brněnského pochodu smrti, který končil na naší hranici. Lidé se dovlekli z posledního zbytku svých sil až k nám. Na náměstí před farou se zhroutili. Vyčerpání a zoufalí prosili o naléhavou pomoc. Kde byl Bůh? Byl v těchto lidech jako mučený a potupečný Ježíš?

Nevěděli jsme, co se za hranicí odehrálo, nebyly žádné informace. Brzy jsme se to však dověděli. Jaká hrůza!

Farář lidi přijal, tolik, kolik jich budova od půdy až do sklepa mohla pojmout. Mnoho rodin z obyvatel rovněž přijímalo uprchlíky. Jako v evangeliu. Muž, který byl tehdy mezi Jeruzalémem a Jerichem, byl nyní mezi Brnem a námi.

Na faře uvařili kotel polévky, lidé byli vyprahlí žízni. Fa-

rář chodil den co den od domu k domu a žebrol o potraviny. Náš kostel byl současně azylem a poskytoval bezpečí před okupačními vojáky. Naši kněží chodili v klerikách, a tak je okupanti respektovali.

Pak propukla úplavice a tyfus. Mnozí zemřeli. Bída byla bezmezná. Lékařská pomoc trvala, dokud byly v poničené lékárně léky. Kněží sestavili sanitní skupiny a mnohé zachránili. Církev stála plně na straně lidí. Byla jako záchranná loď. Bůh byl těm bezmocným tak nablízku jako nikdy. Za těchto kuriózních podmínek jsme se snažili pomáhat a zachraňovat.

To mě zasáhlo do hloubi duše: Církev, Ježíš a tito trpící lidé jsou jedno. Není možné je oddělovat. Byli jsme Církvi pro lidi kolem nás, pro hladovějící, ohrožené, pro umírající.

Na základě této zkušenosti miluji Církev od svého mládí, protože Ježíš se mi daruje, Ježíš se mi v nich zjevuje. Ježíš a Církev, to je pro mě nerozdělitelná jednotu. On nám ji daroval. A když pomyslím, co ho to stálo! Církev je krev, která vytryskla z Ježíšova srdce. Když svěřil svou Matku Janovi a zemřel na kříži, otevřeli mu srdce.

Proto mě oprávněně deprikuje, když vidím, na jaké úrovni se dnes odbývají debaty na téma Církev. Když lidé říkají: Ježíš ano – Církev ne: to je pouze výsledek hrubé nevědomosti. Mají na mysli nějakou organizaci? Vnější struktury? Tak tomu je všude, kde je život.

Že v lidských strukturách jsou vždy možnosti k chybám a k selhání, není přece nic překvapujícího. To přece může každý pozorovat i sám na sobě. K to-

Maria Loley (vlevo)

NĚMECKÝ KNĚZ V BRAZÍLII ZAVRAŽDĚN

Misionář, kněz z diecéze Trevír Wolfgang Hermann (46 let), byl 10. dubna v Belému v severní Brazílii zavražděn. Pracoval v mezidiecézním semináři São Gaspar. Podle vyjádření příbuzných byl pohřben v místě svého posledního působení. Případ vyšetřuje brazilská policie.

mu stačí poctivý pohled na vlastní situaci.

Distancovat se od chyb Církve je falešná svatost. Selhání se vyskytovala již v prvotní církvi, a to kvůli selhání křesťanů. Nemohu Církve vidět izolovanou od sebe. Stejně tak ji nemohu vidět izolovanou od Ježíše.

Přitom já sama jsem nezažila Církve vždy jen z té nádherne stránky. Byla jsem sama obětí pomluv, že jsem nemohla jít do kostela ve své vlastní farnosti, nýbrž odcházela jsem do vzdálených míst. Masivní útoky na moji osobu byly obrovskou bolestí. Ale i to byla Církve.

V této situaci mi dal Ježíš jasně poznat: takovou krizi mohou přestát jedině tehdy, když upřu zcela pevně pohled jen na něho. A to jsem také udělala: dívala jsem se na Ježíše a v tom jsem vytrvala. To mi dalo sílu vydržet, aniž bych se musela ptát proč, proč právě já. Přitom to byla krize, která se táhla léta, kdy jsem musela oželeť onen pocit bezpečí, který jsem nosila od mládí, což není pro samostatně žijící ženu nijak lehké.

Plný pokoj jsem našla, až když jsem vědomě přijala svůj osud. To byl úkon víry, vedený přesvědčením: tato cesta musí mít také svůj smysl, i když ho neznám. Bůh nic nesmyslného nedělá. Proto ať se děje jeho vůle.

Tato léta putování pouští mi nakonec darovala novou zkušenost s Církvi: roku 1995 jsem se přestěhovala do Vídně do kněžského semináře. Po bombovém atentátu na mne mi kardinál Schönborn toto místo doporučil, aby mě uchránil od dalších útoků. Tam jsem po dlouhých letech osamocení poznala Církve ze stránky, jakou jsem dřív neznala.

Již několik let žiji v domově důchodců v Pitten. Nyní chápu všechno mnohem lépe a prožívám to zde uprostřed starých a zčásti postižených lidí ve svém okolí v domově: to, co daruji druhým, když se jim věnuji, neděje

se jen zde. To se děje v Církvi. Z mého života podle evangelia vycházejí impulzy. Nikoliv my něco tvoříme. Je to Duch Svätý, který v nás přebývá, jak píše svätý Pavel. Kdo je spojen s Bohem, v tom je Duch Svätý. Jsme Kristovo tělo.

Tato zkušenost se v mém nitru stále více šíří. Vlastně již potřebuji jen zemřít, abych dosáhla té poslední šířky. Tak šťastná jsem ze života v Církvi. Jedním slovem: Miluji Církve, protože miluji Ježíše. Jsem Kristovou Církvi nadšena, mohu jen jásat, že Církve je taková, jakou nám Ježíš daroval.

A v této Církvi je místo pro všechny lidi, všichni, kdo selhali, mají šanci na uzdravení – tak jako se proměnili učedníci o Letnicích při seslání Ducha Svätého. Byli jako zcela znovuzrození. Tato úplná proměna je velkou šancí pro všechny hříšníky v Církvi. Proto miluji tuto Církve hříšníků.

Vision 2000 2/2007

DIVNÉ ZÁJMY SVĚTOVÉ BANKY

Evropské zájmové skupiny ve Světové bance se pokoušejí přinutit rozvojové země, aby legalizovaly potraty. Podporují je v tom bankovní ředitelé z Německa, Belgie, Švýcarska, Francie a Norska. Proti tomu se ostře postavil prezident Salvadoru Elias Antonio Saca: „My jsme armáda na ochranu křesťanských hodnot, my jsme armáda proti potratům.“ „Naši politikové jsou proti potratům.“ Těmito slovy reagoval také na uzákonění potratů v Mexiku.

SVĚTOVÁ KAMPAŇ PROTI RODINĚ

Kardinál Juan Luis Cipriani z Peru prohlásil v rozhlasovém projevu, že se v současné době vede cílevědomá celosvětová kampaň proti životu, proti manželství a rodině. Bez rodiny však není společnost, globalizace ani hospodářský pokrok. Jestliže se Církve zastává rodiny, dělá to z lásky k lidstvu.

PROSTE PÁNA ŽNÍ - dokončení ze str. 2

ží, aby podporovali tuto harmonii spolu s každým jiným povoláním a církevní službou. Také zasvěcený život je zaměřen na službu tomuto společenství, jak se osvětluje v apoštolské exhortaci Vita consecrata mého ctihodného předchůdce Jana Pavla II.: „Zasvěcený život má jistě zásluhu na tom, že účinně přispívá a oživuje v Církvi nezbytnost bratrství jako vyznávání Trojice. Vytrvalou podporou bratrské lásky také ve formě společného života odhaluje, že účast na trinitárním společenství může změnit lidské vztahy a vytvořit nový typ solidarity“ (41).

Středem každého křesťanského společenství je Eucharistie, pramen a vrchol života Církve. Jestliže se někdo dává do služeb evangelia, pokud žije z Eucharistie, dělá pokroky v lásce k Bohu a k bližnímu a přispívá k výstavbě Církve jakožto společenství. Můžeme říct, že „eucharistická láska“ motivuje a zakládá aktivitu ve prospěch povolání v celé Církvi, protože, jak jsem napsal v encyklice Deus caritas est, povolání ke kněžství a k jiným službám kvetou v celém Božím lidu tam, kde jsou lidé, ze kterých Kristus vyzáruje skrze své Slovo, svátosti a zvláště Eucharistii. A toto je důvod, proč v liturgii Církve, v její modlitbě, v ži-

vém společenství věřících zakoušíme Boží lásku, vnímáme jeho přítomnost a učíme se tím způsobem poznávat ji také v každodenním životě. On nás miloval jako první a dále nás miluje jako první, proto i my můžeme odpovídat na jeho lásku (17).

Obraťme se nakonec k Marii, která podpírala první společenství, kde všichni byli jednomyšlní a setrvali na modlitbách (Sk 1,14), aby pomáhala Církvi být v dnešním světě obrazem Trojice, výmluvným znamením Boží lásky mezi lidmi. Panna Maria, která ochotně odpovídala na volání Otce a řekla: „Hle, jsem služebnice Páně“ (Lk 1,38), kéž se za nás přimlouvá, aby v celém Božím lidu nechybělo služebníkům Boží radosti, kněží, kteří by ve společenství s biskupy hlásali věrně evangelium, přisluhovali svátostmi a věnovali se péči o Boží lid, aby byli připraveni hlásat evangelium celému lidstvu. Kéž nám dá, aby i v této naší době se rozmnožil počet zasvěcených osob, které by kráčely proti proudu, žily podle evangelijních rad chudoby, čistoty a poslušnosti a svědčily prorockým způsobem o Kristu, o jeho osvobozujícím poselství spásy. Drazí bratři a sestry, které si Pán povolal zvláštním povoláním v Církvi, chtěl bych vás svěřit zvláštním způsobem Marii, protože ona více než kdokoliv jiný pochopila smysl Ježíšových slov: „Moje matka, moji bratři jsou ti, kteří slyší Boží slovo a zachovávají ho“ (Lk 8,21). Kéž vás učí naslouchat hlasu svého božského Syna. Kéž vám pomáhá říci svým životem: Tady jsem, Pane, abych splnil tvou vůli (srov. Žid 10,7). V tomto smyslu každého z vás ujišťuji svojí vzpomínkou v modlitbě a všem vám ze srdce žehnám.

*Papež Benedikt XVI.
Bollettino Vaticano
10. února 2007*

Maria je Matkou vtěleného Božího Syna. Proto je také Matkou Církve. Jako Matka Církve je na úrovni milosti, nikoliv přirozenosti také naší Matkou. To znamená, že jsme jako věřící křesťané na Marii závislí. Mateřství totiž s sebou přináší závislost, kterou není možno otočit a která je trvalá. Na úrovni milosti jsme na Marii podobně závislí, jako dítě vždy závisí na své matce. Věřící křesťan tedy nemá na vybranou mezi Marií a jinými hodnotami, jako je volba mezi úctou k tomu či onomu světcovi. Maria má pro každého věřícího bezprostřední význam pro jeho spásu. Kdo se pevně drží Krista Spasitele, nemůže pominout Marii. Vždyť jako Matka Vykupitele se stala „příčinou naší spásy“, jak říká svatý Irenej (Adv. Haer. III, 22,4). Anebo si všimněme, co říká II. vatikánský koncil, který se odvolává na učení svatých Otců, když prohlašuje, že Maria nebyla použita Bohem jen trpně, nýbrž ze svobodné víry a poslušnosti spolupracovala na lidské spásy (LG 56).

Tajemství spásy, které Bůh zjevil skrze Marii, je možno vyčíst nejlépe z události zvěstování, jak o ní píše Lukáš (1,26–38).

1. Prostředí zvěstování

Důležité je, abychom andělské zvěstování zasadili do jeho prostředí a poznali jeho význam.

Prostředím pro zvěstování je v širším smyslu židovský život v Palestině na přelomu věků. Tento život, stručně řečeno, byl poznamenán zaslíbením Otcům (Abrahámovi, Izákovi a Jakubovi), pak Boží smlouvou s izraelským národem, kterou Bůh zpečetil skrze Mojžíše, dále Zákonem smlouvy, stejně jako smlouvou s Davidem a konečně zaslíbením a s ním spojenou nadějí na Mesiáše, na nové království.

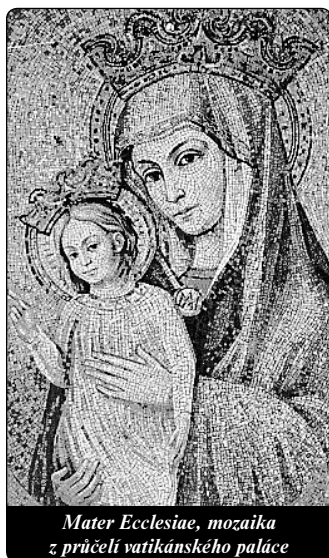
V užším smyslu je to život určený ustanoveními Zákona,

Matka Boží, Matka Církve a Matka naše

jak je vykládali a střežili zákoníci a rabíni.

V tomto prostředí se narodila Maria a do tohoto prostředí, když dosáhla potřebného věku, vstoupil anděl se svým poselstvím.

Anděl je představován jako anděl Gabriel, který hlásá spásu. Již samotné jeho zjevení je

poselstvím spásy. Gabriel je anděl poselství spásy, protože je to anděl, který přebývá v Boží blízkosti. Tak se představuje také Zachariášovi (Lk 1,19). Je tedy zasvěcen do Božího plánu spásy.

Andělův pozdrav

Nyní se anděl zjevuje Marii. Předtím se již zjevil v chrámu knězi Zachariášovi, otci Jana Křtitele (Lk 1,5–25). Mezi oběma zjeveními je rozdíl, pokud jde o pozdrav a oslovení anděla. Zachariáše anděl bez oslovení ihned vyzve, aby se nebál. Zachariáš tedy není příjemce zvláštního pozdravu. O jeho stavu mu anděl nic neříká. U Marie je tomu jinak, a tak již z toho vystupuje do popředí její zvláštní význam.

Anděl jí řekne: *Bud' zdráva, milostiplná*. Výraz „Bud' zdráva“, latinsky „Ave“, má mnoho významových odstínů. Je to především jako v latině přá-

telský každodenní pozdrav. Na druhé straně vyjadřuje respekt, úctu k dotyčné osobě. Konečně je to také výzva k radosti: „Raduj se.“ Na podkladě Pisma svatého připomíná tento pozdrav radostné poselství pro Sión, jako je tomu u Sofoniáše 3,14. Sión je pojem Božího lidu. Sión, často označovaný jako žena, jako Boží dcera, se má radovat, že přichází Bůh a s ním spása. I zde při zvěstování má tento pozdrav podobný význam. Jinými slovy chce anděl říct: „Raduj se, Maria, neboť přichází Bůh a přináší spásu.“ Ano, tento pozdrav je přímo znamením toho, že Boží zaslíbení se naplňuje skrze Marii na celém Božím lidu.

Jedinečný je tento pozdrav vzhledem k osobě adresáta. Neplatí celému Božím lidu, ale zcela výsostně Marii. A váha tohoto pozdravu roste, neboť právě z učení spisovatelů z doby přelomu časů vyplývá, že takovým pozdravem ženy nebyly pozdravovány. Tak je to stanoveno v řádu všedního dne mezi mužem s ženou. Zde navíc ji nezdraví muž, ale dokonce Boží anděl. A není to jakýkoliv anděl, ale anděl, který ustavičně stojí před Boží tváří, a nyní takto pozdravuje ženu. To už samo o sobě je zjevením o mimořádném významu Mariiny osobnosti.

Ve velmi krásné teologické interpretaci říká svatý Tomáš Akvinský výstižně: „Že už od pradávna nikoliv andělé uctívají lidi, ale lidé anděly, má svůj zvláštní důvod v tom, že andělé jsou vyšší bytostí než lidé... Neslušelo se tedy, aby anděl prokázal úctu člověku, dokud bytost oděná lidskou přirozeností nebyla vybavena ještě většími přednostmi než sám anděl. A takovou bytostí byla nejsvětější Panna. Proto má takovou přednost před andělem bytost, které chtěl anděl vyslovit svou úctu: – Bud' zdráva“ (Opusculum 8, expositio salutationis angelicae).

Andělovo oslovení

Stejně jako pozdrav i oslovení má zvláštní význam: Milostiplná znamená totéž jako: „Ty jsi plná milosti.“ Latinské „gratia plena“ lze chápat buďto jako oslovení, tedy jako titul, nebo jako zvláštní popis. V řečtině všechno mluví pro to, že je to titul: Maria je omilostněná. Tento význam nese již ve svém jménu: Plná milosti. Anděl jí říká: „Ty omilostněná.“

Má to ještě další význam: Ty jsi u Boha ta nejvíce obdařená, ty jsi jeho nejvíce oblíbená, ty jsi předmětem Boží přízně, jsi naplněná jeho milostí. Zde může teologie přímo přehánět a říct o Marii to, co už vyjadřuje latinské slovo: ty jsi jedinečně omilostněná, ty jsi naplněná milostí, ty jsi milostiplná jako taková.

V tomto oslovení nachází Církev označení pro jedinečně omilostněného člověka, kterého se nikdy nemohla dotknout dědičná vina, která jinak přechází z prarodičů na všechny lidi. Oslovení „milostiplná“ se stalo výrazem Mariina vyvolení, klíčovým slovem pro „neposkvrněné početí, pro Pannu a Matku Boží počatou bez dědičného hříchu“, jak ji popisuje liturgie z 8. prosince.

K tomuto oslovení nachází svatý Tomáš takovýto překrásný význam. Říká mezi jiným: „Nejsvětější Panna je nazývána plná milostí v trojím vztahu: ve vztahu ke své duši, která je zcela naplněná milostí...; ona je však plná milostí za druhé proto, že plnost milostí její duše plyne i na její tělo... Konečně je Maria plná milostí, protože její milostí přetékají na všechny lidi.“

K tomu svatý Tomáš dodává: „Neboť již to je velké na každém světcovi, když má tolik milostí, že mohou přispět k posvěcení mnoha dalších. Kdyby však měl někdo tolik milostí, že by stačí-

Bílé holubice z Fatimy

V roce 1946 se konal průvod se sochou Panny Marie Fatimské z Bombarralu do Lisabonu. V zástupu, který jásal a oslavoval Matku Boží jako dosud nikdy, se nacházeli dva přátelé. Karel, mladý věřící křesťan, propukl ve velkou radost a zpíval chvály jako ostatní, zatímco jeho přítel Fernando měl na rtech pohrdlivý výsměch: „Že ještě ve dvacátém století se musíme dívat na něco takového! Já uznávám, že Marii patří úcta, ale to zde je pouze socha a hraničí to s modloslužbou. To už je opravdu příliš!“

Jak se tak podívali k nebi, spatřili tři bílé holubice, které kroužily kolem. Najednou se snesly, obletěly sochu Panny Marie a posadily se všechny tři na podstavec. Následovaly výkřiky radosti a hlučný potlesk, který ptákům nijak nevadil. Ani při salvách z moždíře se holubice nepolekaly. Sněs se na ně déšť květů, ale ony neodletěly. Naopak, když déšť květů ještě zesílil, sklonily hlavy a roztáhly křídla. Tiše vrkaly a přitiskly se ještě blíže k soše Panny Marie. Setrvaly tak celé hodiny a celé dny, nechaly se krmit poutníky, aniž by opustily své místo.

6. prosince 1946 při pontifikální mši svaté sedla si jedna holubice jako symbol Duchu Svatého Panně Marii na korunu. Když začalo rozdělování svatého přijímání pro 4000 přítomných, obrátila se k oltáři s roztaženými křídly a setrvala v této adorační poloze až do konce. Celý zástup se na to díval zachvácený velkým úžasem. Byl tu i Fernando, který držel svou dcerušku v náručí a zvedal ji, aby mohla poslat hubičku Matce Boží.

*Podle Maria Siegt 5/1976
Marianische Sammlung 1978, Albert Pfleger, Marist*

To vyplývá i z dalších Alžbětiných slov: *Jak jsem si zasloužila, že ke mně přichází Matka mého Pána?* Plod života je Alžbětin Pán, to znamená Bůh. Je to božský Mesiáš. Neboť název – Pán je také označením pro Mesiáše, Božího Pomazaného.“

Tato výpověď vyjadřuje mimořádné postavení Mariino mezi ženami a tím mezi lidmi. Neboť zde nejde pouze o ženy, ale o celý lidský rod. Maria je nesrovnatelná, neboť je Matkou Pána, čili jak řekne později Církev, Matkou Boží.

Vraťme se ještě jednou k svatému Tomáši. On k slovům „ty jsi požehnaná“ říká toto: „Tak byla Maria osvobozena od každé kletby; a proto je požehnaná mezi ženami, protože jen ona

sňala kletbu, přinesla požehnání a otevřela brány ráje. A proto je také velmi přílehlavé její jméno Maria, které znamená – Hvězda mořská. Tak jako je loď skrze hvězdu vedena bezpečně do přístavu, tak jsou křesťané skrze Marii, Hvězdu mořskou, vedeni do nebeské slávy.“

Závěr

Vraťme se k titulu *Maria Matka Boží, Matka Církve a Matka naše*. Výraz matka znamená „pramen života“. Z matky vychází život (srov. Gn 3,20, kde Adam nazývá svou ženu jménem „Matka všech živých“), matkou se nazývá člověk, který dal druhému člověku život. Maria dala Božímu Synu lidský život, její Syn, Ježíš Kristus přivedl k živo-

PROTICÍRKEVNÍ KONCERT V ŘÍMĚ

Na prvomájovém koncertu před bazilikou sv. Jana v Lateránu, který organizovaly odbory a přenášela televize, zazněla ostrá kritika na papeže pro jeho postoj k evoluci a eutanazii. Komentátor Osservatore Romano to označil jako formu „terorismu“.

ly na posvěcení všech lidí na celém světě, byl by jistě nejvyšší. To však je případ Ježíše Krista a nejsvětější Panny.“ Svatý Tomáš jmenuje Krista a Marii spolu, což má svůj základ v tom, že Maria je tak těsně spojena s Kristem, že všechno, co se týká Kristem, přelévá se i na Marii.

Andělova výpověď

Andělova výpověď zní: *Pán s tebou*. Slova *Pán je s tebou*, která nacházíme i v jiných souvislostech v Písmu svatém, znamenají Boží blízkost k některému člověku, především Boží blízkost ve vztahu k určitému poslání nebo úkolu dotyčné osoby. Jestliže anděl takto oslovuje Marii, naznačuje tím poslání, které má přijmout. Nakonec je toto poslání vysvětleno, když anděl mluví o jedinečném mateřství. Toto mateřství je jí přiděleno ke spásce celého lidstva.

Svatý Tomáš opět poukazuje na obdivuhodnou teologickou hloubku: „Další Mariinou předností před andělem je to, že je jí svěřen vztah k Bohu, který je mnohem důvěrnější než Boží blízkost. I to vyjadřuje anděl slovy *Pán je s tebou*... Tato slova chtějí říct: Prokazují ti úctu proto, že stojíš Bohu blíže než já... Pán je s nejsvětější Pannou jinak, než je s anděly. Neboť s ní je jako Syn, kdežto s anděly jako Pán.“

Chvála Alžběty

K pochopení Mariiny osoby patří vedle andělova pozdravu i chvalořeč Alžběty, přičemž je třeba říct, že některé řecké rukopisy vkládají i tuto chvalořeč do úst anděla. Proto svatý Tomáš říká v této souvislosti: „Alžběta také oslavuje Marii jako požehnanou mezi ženami. To znamená: Žádná jiná žena není tak požehnaná jako ty. Ty jsi ta nejpožehnanější nad zástupy všech požehnaných. Stejně tak požehnaný je plod tvého života. To je možno chápat tak, že Maria je požehnaná skrze plod svého života nebo vzhledem k plodu svého života.

tu Církve. Buduje Církev na Skále, na Petrovi (Mt 16,16). Maria je na jedné straně počátkem Církve, protože je první z lidí, která byla skrze milost Ježíše Krista jako milostiplná očištěna a posvěcena. V řadě vykoupěných stojí na počátku všeho stvoření jako nová Eva.

Maria jako Kristova Matka se na druhé straně podílí na výstavbě Církve. Ona je v tomto smyslu také Matkou Církve a původkyní života, který z Církve vychází. Každý pokřtěný je členem Církve, je zabudován do stavby Církve. Tak je každý pokřtěný také spojen s Marií jako původkyní života Církve. Za dar života v milosti děkuje také Marii, která se měla stát v Božím plánu Matkou Pána Církve.

Výraz matka znamená život, pramen života. Tím znamená i lásku. Protože s životem je vždy – především v Božím neporušeném stvoření – spojena láska. Život vzniká z lásky, z lásky k tvor, který je volán k životu. Stvoření je úkon Boží lásky. Boží stvořitelská láska je vložena do stvoření, aby byla dále předávána s životem i láska. Matka jako pramen života je také pramenem lásky. Miluje stvoření, kterému může darovat život. Tak je mateřská láska velkým obrazem každé lásky.

Protože Maria je Matkou Božího Syna, miluje svého Syna bez míry, neboť čím je člověk čistší, tím je světlejší a tím čistší a světlejší je jeho láska. Protože Maria je plná milosti, je skrze naskrz svatá, proto je i její láska milostiplná, zcela božská a svatá. Tato láska k Synovi se vylévá na Církev a zahrnuje konečně každého pokřtěného, každého člena Církve.

Tak si můžeme být všichni jisti láskou Matky Boží. A právě tato láska působí, že Maria stojí při nás v každém boji proti zlu, v boji proti záhube, kterou by chtěl Zlý způsobit lidem. Tak můžeme vždy u ní nacházet bezpečné „útočiště“, jak nám říká jedna modlitba.

Neobyčejné zjevení Panny Marie v Zeitoun v Egyptě

5. května 1968 uznal pravoslavný koptický papež Kyrillos VI. oficiálně zjevení, ke kterým docházelo od 2. dubna 1968 v Zeitoun, což je předměstí Káhiry. Biskupové a kněží, které Kyrillos VI. jmenoval do vyšetřova-

cí komise, ověřili věrohodnost výpovědí četných svědků o to snáze, že spolu s četnými věřícími měli sami příležitost tato zjevení pozorovat.

Oficiální prohlášení Kyrilla VI. z 5. května 1968 bylo zveřejněno v nejdůležitějších egyptských denících i v zahraničním tisku: „Patriarchální stolec prohlašuje v plné víře s velkou radostí a pokornou vděčností vů-

či Všemohoucímu, že blahoslavená Panna Maria se opakovaně jako „Paní v bílém světle“ během několika nocí v různém trvání (až dvě hodiny) zjevovala od 2. dubna 1968 dodnes nad koptickým kostelem v Zeitoun v Káhiře. Kostel leží na cestě z Matarieh, po které podle tradice kráčela i Svatá rodina během svého pobytu v Egyptě. Doufáme, že toto požehnání bude znamením pokoje pro svět a blaha pro naši milovanou a požehnanou zemi.“

Četná zjevení svaté Panny byla skutečně viditelná po dlouhou dobu pro nesčetné množství osob. Několik týdnů se na místě shromažďovalo až 250 000 lidí, což způsobovalo dopravní kolapsy. Fotograf Wagih Ritz Matt byl první, kdo pořídil tyto udivující negativy, a na místě se náhle uzdravilo jeho zranění, které utrpěl na svém rameni.

Od roku 1969 zavedla koptická církev ve svém liturgickém kalendáři svátek Zjevení Panny Marie v Zeitoun, který se slaví 24. barmahatu (tj. 2. dubna).

Jaký význam mohla mít tato neobyčejná zjevení Panny Ma-

Fotograf Wagih Ritz Matt byl první, kdo pořídil tyto udivující negativy.

Koptický kostel Panny Marie v Zeitoun v Egyptě

rie? Zeitoun znamená „Oliva“, arabsky také olivová ratolest, kterou také Panna Maria při jednom zjevení držela v ruce. Oliva je symbolem míru, který byl velmi vítaným znamením v době hrozícího útisku koptické menšiny. Krátce předtím strašná šestidenní válka (1967) zahalila celý Blízký východ do smutku.

Obsazením Jeruzaléma se pro koptické křesťany stalo takřka nemožné putovat do Svaté

země. Jehan Sadat, vdova po zavražděném prezidentovi, napsala jménem Panny Marie ve svém životopisu pod titulem: „Žena z Egypta“: „Egyptský lide, já vím, že nemůžeš přijít do Jeruzaléma, abys mě navštívil, proto jsem přišla do Káhiry, abych já navštívila tebe.“

Podle Abbé Laurentin: *Lexikon der Marienerscheinungen*
Fayard 2007

NUCENÉ POTRATY V ČÍNĚ

Linron Wei, která byla v šestém měsíci těhotenství, odvěklelo deset úředníků komise pro plánování rodiny v Guanxi z jejího domu do nemocnice, kde dostala proti své vůli injekci, která vyvolala potrat. Nemocnice sdělila příbuzným, že její dítě by do 24 hodin po porodu zemřelo. Byla to manželka pastora. Podle očitých svědků bylo násilím odvedeno k nucenému potratu i 40 dalších žen. Oznámila to „China Aids Association“. Organizace apeluje na světovou veřejnost, „aby se zasadila o ukončení takových brutalit.“

ZÁKAZ KRUTÉHO POTRATU

Nejvyšší soud v USA potvrdil zákon z roku 2003, podle kterého je potrat pomocí částečného porodu protiústavní. Zákon schválil v roce 2003 republikány ovládaný kongres. Ještě v roce 2000 rozhodl Nejvyšší soud

jinak. Ochránci života jsou s posledním rozhodnutím soudu spokojeni. Pokládají to za ovoce Bushovy politiky. Svědčí to o obnovené citlivosti pro záležitosti nenarozených dětí.

NEJSTARŠÍ KATOLIČKA

Biskup z Hsing Chu (Tchaj-wan) Luke Liu Hsien-Tang pokřtil 114 let starou paní Xu Song Re Ai. Když nalil vodu na její hlavu, přítomní začali spontánně tleskat. O této události psala všechna katolická i nekatolická média. Přítomno bylo 200 věřících. Stará paní byla jednou z 21 katechumenů farnosti Neposkvrněného Početí.

Paní Xu pochází z chudé rodiny v Číně, na Tchaj-wan přišla v roce 1948 a pracovala jako pomocnice v jedné zámožné rodině. Ta ji pak doporučila jiné katolické rodině profesora fyziky Qi Zheng Zhonga, který byl pokřtěn ve 25 letech. Vyučoval paní Xu od letošního ledna deně náboženství.

Náš Pán je na svého Svatého Ducha doslova žárlivý a nedá na něho dopustit. Hříchy proti Duchu Svatému nebudou odpuštěny, varuje nás. Postavit se proti Duchu Života znamená něco jako přetržení pupeční šňůry, přerušení přívodu života, tedy definitivní duchovní smrt. Proti Duchu Svatému se však můžeme provinít nejen hříchy, které jsou takto přímo smrtelné a smrtící, ale i jiným způsobem. Je-li Bůh Láska, pak Duch Svatý je Láska par excellence a nemůžeme s ním jednat jinak než jako s tím, s nímž se nade všechno milujeme, a milujeme tedy bezvýhradně a v nejvyšší úctě i všechno to, co je jeho. Je jistě proviněním proti nejvzácnějšímu Hostu, který v nás přebývá, naše nevšímavost k jeho přítomnosti, k jeho hlasu a vnuknutí a samozřejmě naše nevděčnost, když s ním celý den nebo dokonce týdny a měsíce nepromluvíme. Ale proviněním proti Duchu Svatému je také neúcta k jeho působení a k dílu, které vytvořil a vytváří v Církvi i jejich jednotlivých údech, i těch nejmenších.

V souvislosti s návštěvou papeže v Brazílii přinesla německá redakce Vatikánského rozhlasu údaje o církevním životě v této zemi a tato zpráva končí poznámkou: - V zemi je také „malá ultrakonzervativní menšina“. Co má znamenat tento nelichotivý přívlastek? Týká se apoštolské prelatury, kterou ustanovil Jan Pavel II. a které povolil užívat tradiční římskou liturgii. Co je na tom ultrakonzervativního? Měli bychom konečně využít slavnosti Letnic k tomu, abychom se zbavili averze vůči těm, kteří neztrácejí z očí hodnoty a poklady, které Duch Svatý vytvářel a inspiroval celá staletí jako svůj dar pro naše duchovní obohacení a posvěcení, ale stále si jich váží, touží po nich a čerpají z nich jako ze zdrojů jeho milosti. Těžko můžeme připisovat vnuknutí Ducha Svatého

onen udivující negativní postoju vůči „staré“ liturgii, která je jeho vznešeným dílem. Kéž by všichni ti, kteří věnují tolik energie boji proti ní, věnovali alespoň část této energie na to, aby se s ní seznámili a objevili její nedocentelné poklady. Církev neohrožují ti, kteří „zachovávají“ tradiční hodnoty, ale naopak ti, kteří se chtějí stát populární tím, že je přestávají respektovat.

Stalo se zvykem používat jako okřídlenou parafrázi Ježíšova slova Nikodémovi: *Vítr vane, kam chce*. Někteří si to vykládají tak, jako by Duch Svatý už nerespektoval to, co bylo dosud na základě jeho zjevení oficiální, a začal jednat podle svého, a z toho si pak vyvozují závěr, že ani oni nemusí respektovat to, co bylo stanoveno, a mohou si „vanout, kam chtějí“ v domněnku, že i Duch povane tam, kam oni chtějí. Jako houby po dešti se rozmohly různé skupiny, které si osobují nárok představovat „nové letnice“. Vypadá to někdy, jako by Duch Svatý rezignoval na to, co sám začal o prvních Letnicích, a zkoušel to všechno úplně jinak. Výsledek je na příklad ten, že Jižní Amerika, kterou navštívil Benedikt XVI., je zamořena letničními sektami, které působí velmi vážné problémy katolické církvi. Různé „letniční“ a chiliastické sekty provázejí Církev po celou dobu její existence. Nemáme co do činění jenom s Duchem Svatým, ale také z duchem zla, jehož vlastností je opičit se po Bohu. Zlý duch se opičí ve všem. I on umí přivést do vytržení, mluvit v jazycích a dělat zázraky, takže by mohl svést, kdyby to bylo možné, i spravedlivé. Velkým problémem je pro nás proto správné rozlišování duchů.

Jestliže Duch Svatý vane, kam chce, neznamená to, že působí svévolně a nekontrolovaně. Duch Svatý buduje Boží království, které založil Ježíš na Petrovi a apoštolech, kterým řekl: *Kdo vás slyší, mne slyší. Kdo vámi po-*

hrdá, mnou pohrdá. Pán Ježíš také řekl: Království proti sobě rozdělené padne.

První Letnice ohlásil Ježíš Kristus. Letnice si neudělali sami apoštolové, nýbrž v modlitbě a postu očekávali jejich příchod.

I druhé Letnice ohlásil sám Ježíš Kristus. Mnoho let předtím, než se toto slovo začalo přetřásat nejrůznějšími způsoby, začal mluvit o nových Letnicích jako o svých Letnicích podobně jako o prvních, i o tom, jak je máme očekávat: *„Když sešlu světu nové Letnice, chci, aby se vznítily, aby se očistily, aby byl osvěcen, zapálen a očistěn světlem a ohněm Ducha Svatého. Poslední etapa lidstva světa se musí vyznačovat zcela zvláštním vylitím Ducha Svatého. On chce kralovat v srdcích a v celém světě, nejen aby oslavil svou osobu, ale spíše aby způsobil lásku k Otci a svědčil o mně, i když jeho sláva je slávou celé Trojice.“*

„Řekni papeži, že to je moje vůle, aby celý křesťanský svět vzýval vroucně Ducha Svatého, vyprošoval pokoj a jeho království v srdcích. Jen tento Duch může obnovit tvářnost země. On přinese světu světlo, jednotu a lásku do srdcí.“

Svět tone, protože se vzdálil od Ducha Svatého, a odtud má původ všechno zlo, které ho sužuje. Lék se nachází jen u něho: on je Utěšitel, autor každé milosti, pouto jednoty mezi Otcem a Synem a nejvyšší Rádce, protože on je laskavost, věčná a nestvořená láska.“

„Ať se ihned začne vzývat tento Duch modlitbami, pokáním a slzami s horoucí touhou po jeho příchodu. On přijde a já ho sešlu podruhé na tento svět způsobem tak zjevným ve svých účincích, že to udiví svět a popožene Církev ke svatosti.“

„Žádej toto seslání, tyto nové Letnice, protože moje Církev potřebuje kněze posvěcené Duchem Svatým. Svět se propadá do propasti, protože chybí kněží, kteří by mu pomohli, aby tam nespádl: kněží čistí, aby vytáhli z bláta tolik srdcí; kněží zapálení, aby naplnili celý vesmír božskou láskou.“

Abych obdržel to, co žádám, všichni kněží se musí zasvětit Duchu Svatému a žádat ho na Mariinu přímělu, aby přišel k nim jako o nových Letnicích a aby je očistil, naplnil láskou, sjednotil a přetvořil ve mne.“

Kdy to bylo? Bylo to už v lednu 1916, tedy před více než 90 lety. Kde to bylo? V Mexiku. Ježíš a Duch Svatý tu diktovali svá slova prostě ženě se základním vzděláním, matce devíti dětí. Tento jejich „diktát“ naplnil několik desítek svazků, které svým objemem představují dokonce dílo větší než dílo svatého Tomáše Akvinského.

Když tyto texty někdo čte a neví, kdy a kde vznikly, může mít dojem, že je to obdivuhodné rozpracování 2. vatikánského koncilu. Dílo, které vzniklo mezi vařením, úklidem a praním, a přitom obsahuje nejhlubší kontemplaci nejvznešenějších tajemství. V procesu blahorečení této mexické mystičky Conchity Armidy tvoří jako příloha její spisy menší knihovnu. Někdo může namítnout, zda má papež brát ohled na to, co bylo zjeveno ženě v domácnosti. Mexičtí biskupové usoudili, že až celý svět pozná její spisy, zůstane v úžasu stát a zvolá: „To nepochází od ženy, ale od Bohem inspirované učitelky Církve.“ V Římě byli ještě více udiveni: „Je to mimořádné mezi mimořádným.“

To je tedy Duch, který vane, kam chce. Mluví o zcela jiných Letnicích, než o kterých slyšíme. Jsou to Letnice, které se projevují ve svatosti všech věřících, a především ve svatosti kněží. Je to svatost kříže, svatost, která znamená čistotu srdce a dokonalé sebeobětování. Nové Letnice neznamenají, že už přestává platit to, co zatím platilo, ale že znovu a v plné míře začíná platit to, co pro svévoli a lidské představy přestalo platit. Přijď, Duchu Svatý, a osvět nás, abychom tě nehledali tam, kde nejsi, a nacházeli tě tam, kde jsi.

-/š-

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 27. 5.: 8.02, 18.03 Malý biblický příběh (27) 8.05 Highlight (16) 8.35 Na koberečku (23) 8.50 Jízda kolem osení v Lukavci 9.00 Stíny minulosti - film 9.15, 16.05 Deň so Svätým otcom 9.45 Pozvání na skleničku s Jiřím Vaničkem, sběratelem rádii 10.30 Mše svatá - Hod Boží svatodušní (L) 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše - Hod Boží svatodušní 11.55 Modlitba Regina Coeli Benedikta XVI. (L) 12.15 2000 let křesťanství (5/13) 16.35 Hlubinami vesmíru (4) 17.35 Ammán 18.10 Ježíšovo království (3) 18.40 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 19.10 Mezi nebem a zemí (17) 19.50 Zprávy TV LUX 20.05 Octava dies 20.35 Kulatý stůl na téma hospicového hnutí 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.25 Bez hábitu - Paulání 23.30 Rok na Hostýně 24.00 Poltón klub (26).

Po 28. 5.: 8.05, 18.05 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 8.30, 21.40 Na koberečku (23) 8.45 Stíny minulosti - film 9.00 Noční univerzita - Mons. Vojtěch Cikrle, Mons. Jaroslav Škarvada 10.00, 18.55, 24.30 Benátky, Arkádi, Havana 10.30, 23.55 Octava dies 11.00, 21.00 Pro vita mundi s akademickým sochařem Petrem Váňou 11.40 Videoklip 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - Hostýn 12.00 Pro vita mundi tentokrát s Lubošem Náglem 12.45 Jízda kolem osení v Lukavci 16.05 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 16.35 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 17.05 Kinematograf múz - Prehistorie 18.45 Jízda kolem osení v Lukavci 19.15 2000 let křesťanství (5/13) 20.05 Mezi nebem a zemí (18) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 21.55 Noční univerzita - „Europa“ 22.55 Kulatý stůl na téma hospicového hnutí.

Út 29. 5.: 8.05 Highlight (16) 8.35 Mezi nebem a zemí (18) 9.15 Videoklip 9.20, 24.30 Mexico-City 9.45 Kinematograf múz - Prehistorie 10.45 Atlas Charity - Český Těšín 10.50 Poltón klub (26) 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - Hory 12.00 Grace live - koncert 16.05 Kulatý stůl na téma hospicového hnutí 18.05 Dětská televize 18.45 Stíny minulosti 19.00 Přírodní zákraky Evropy 20.05 Misijní magazín - Bangladéš 21.05 Jízda kolem osení v Lukavci 21.20 Tandem kvíz (5) 21.50 Kinematograf múz - Prehistorie 22.50 Octava dies 23.20 2000 let křesťanství (5/13) 24.00 Lumen (18).

St 30. 5.: 8.05 Lijiang 8.35, 8.45 Videoklip 8.40 Atlas Charity - Český Těšín 8.50 Baterka (4) 9.20 Hlubinami vesmíru (4) 10.25, 23.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 11.55, 19.55 Z pokladů duše 12.00 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 12.30 Deň so Svätým otcom 16.00 Pro vita mundi tentokrát s Lubošem Náglem 17.00, 22.05 Noční univerzita - Mons. Vojtěch Cikrle, Mons. Jaroslav Škarvada 18.02 Štúdio AHA (5) 18.45 Sestry v akci 19.10 Pro vita mundi s akademickým sochařem Petrem Váňou 20.00 Zprávy TV LUX 20.10 Poltón klub (26) 21.05 2000 let křesťanství (6/13) 21.50 Atlas Charity - Azylový dům 21.55 Po škole 24.25 Mezi nebem a zemí (18).

Čt 31. 5.: 8.05 Sestry v akci 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita - „Europa“ 10.00 Poltón klub (26) 10.55 Po škole 11.10 Zprávy TV LUX 11.15, 22.30 Benátky, Arkádi, Havana 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - Hory 12.00, 16.05, 19.05 Přírodní zákraky Evropy 17.05, 21.15 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 17.30, 24.00 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 18.05 Tandem kvíz (6) 18.45 Stíny minulosti 20.05 Lumen 2000 (18) 20.35 Pro vita mundi s Bělou Gran Jensen 21.45 2000 let křesťanství (6/13) 23.00 Kinematograf múz - Prehistorie 23.30 La Salleta 24.30 Pro vita mundi, tentokrát s Lubošem Náglem.

Pá 1. 6.: 8.05, 17.25, 22.45 2000 let křesťanství (6/13) 8.50 Lumen 2000 (18) 9.20, 21.35 Misijní magazín - Bangladéš 10.20, 21.05 Mexico-City 10.50 Na koberečku (23) 11.05 Jízda kolem osení v Lukavci 11.20 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 11.50, 18.35 Kouzelná tužka 11.58, 20.00 Z pokladů duše - P. ThDr. Ing. Miloš Raban 12.00 Ježíšovo království (3) 12.30, 22.35 Tandem kvíz (6) 16.00 Pochantons 17.25 2000 let křesťanství (6/13) 18.05 Sestry v akci 18.30 Záznam koncertu - Obnov svou sílu, láska 20.05 Hlubinami vesmíru (5) 23.05 Noční univerzita - „Europa“ 24.00 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 24.30 Na koberečku (23) 24.45 Zprávy TV LUX.

So 2. 6.: 8.02, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (28) 8.05 Highlight (16) 8.45 Ježíšovo království (3) 9.15, 19.00 Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur 9.45 Čteme z křesťanských periodik 9.55 Dětská televize 10.25 Tandem kvíz (6) 10.55 Zprávy TV LUX 11.05 Mezi nebem a zemí (18) 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 12.00 Kinematograf múz - Prehistorie 16.05 Křižovatky s Táňou Fišerovou 16.35, 23.50 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 17.05 Noční univerzita - Mons. Vojtěch Cikrle, Mons. Jaroslav Škarvada 18.05 Highlight (17) 19.30 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 20.05 Sýrie 21.05 Videoklip 21.10 Na koberečku (23) 21.25 Sestry v akci 21.55 Poltón klub (26) 22.50 Noční univerzita 24.20 Tandem kvíz (6).

Ne 3. 6.: 8.02, 18.03 Malý biblický příběh (29) 8.05 Highlight (17) 8.35 Na koberečku (23) 8.50 Po škole 9.00 Proměny zahrad 9.15, 16.05 Sestry v akci 9.45 Pro vita mundi s Bělou Gran Jensen 10.30 Mše svatá (L) 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše - Hostýn 11.55 Modlitba Regina Coeli Benedikta XVI. (L) 12.15 2000 let křesťanství (6/13) 18.35 Hlubinami vesmíru (5) 17.35 Lijiang 18.10 Ježíšovo království (4) 18.40 Dokumenty z videofestivalu KAFKA 19.10 Mezi nebem a zemí (18) 19.50 Zprávy TV LUX 20.05 Octava dies 20.35 Střípky vzpomínek - hraný film 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.25 Misijní magazín - Bangladéš 23.30 Ratiboř - 700 let valašské dědiny 24.00 Poltón klub (26).

VINA ČÍNSKÝCH KUŘÁKŮ

Obliba cigaret v Číně má vliv na to, že se zvýšily náklady na tisk Bible. Jelikož roste spotřeba jemného cigaretového papíru, je tenký tiskárenský papír dražší. Německá biblická společnost proto tiskne Bible také v Brazílii a Indonésii.

V Německu se tisknou Bible ve 429 řečech, Nový zákon dokonce ve 2426 jazycích. Ani Harry Potter nedosahuje takového rozšíření. Nejvíce roste prodej Bible v Brazílii, Nigérii a Číně.

VÝSLEDKY KANADSKÉ STUDIE

Jen 1,4 % dospělých označuje sama sebe za homosexuály.

Do šetření bylo zahrnuto 121 300 dospělých osob. Prokázalo se, že sexuální aktivita homosexuálů s věkem rychle klesá. U 18-45letých jsou to dvě procenta, u 50letých jedno procento a u 60letých jen 0,3 %. Homosexuální aktivita se projevuje nejvíce u mladistvých. Průzkum prokázal, že homosexuálové mají vyhlídku dožitího věku o 20 let kratší než heterosexuálové. Tyto výsledky se zcela shodují s vládním výzkumem v USA v roce 1996, do kterého bylo zahrnuto 12 382 dospělých. Nejstarší aktivní homosexuál měl 54 let, nejstarší žena 48 let.

ZAKÁZANÁ PARODIE

Svaz volnomyšlenkářů v Mnichově oznámil, že na Velký pátek bude v jednom mnichovském soukromém divadle pořádat „veselou velkopáteční tancovačku“. Po protestech ze strany Církve oznámil vedoucí krajského referátu vnitřní bavorského hlavního města, že akci zakazuje a dohledem nad dohrzením pověřil místní oddělení policie. Kardinál Wetter pověřil svého stálého zástupce, aby s odvoláním na ústavu požádal o zákaz provokační akce. Protože posvátný klid je v Bavorsku chráněn zákonem, úřady

církevní žádosti vyhověly. V zákaz se říká, že již sama agresivní a nesnášenlivá propagace dotyčné akce prokázala, že dochází k záměrnému hanobení Velkého pátku.

VRAŽDA SEDMI KŘESŤANŮ

Príslušníci teroristickej skupiny Abu Sayyaf na Filipínach uřezali hlavy sedmi křesťanským studentům. Nejdříve je unesli z místa, kde pracovali, aby si přivydělali na studium. Protože únosci nedostali včas požadované výkupné, uřezali studentům hlavy a přinutili civilisty, aby je odevzdali v kasárnách. Těla pak byla nalezena na jiném místě. Skupina teroristů má 300-400 příslušníků. Bojuje za zřízení islámského božského státu na ostrově, kde muslimové tvoří menšinu 4,6 %.

„NOEMOVA ARCHA“ V HOLANDESKU

Holandský podnikatel Johan Huibe vystavěl během dvou let impozantní loď, kterou nazývá Noemova archa. Jsou v ní modely slonů a krokodýlů v životní velikosti. Na palubě je také kino, ve kterém se promítá Noemův příběh. Loď se v létě přesune do Rotterdamu a později navštíví i Německo. Je otevřena pro veřejnost od 9 do 17 hodin a vstupné pro dospělé činí 5€.

TEORIE O LIMBU NEBYLA ZAVRŽENA

Sestra Sara Buttler jako členka mezinárodní teologické komise uvedla na správnou míru různé zprávy, které mluvily o tom, že Vatikán zavrhl teorii o limbu, „prostoru“ pro děti, které zemřely bez křtu. Komise nepřináší nic nového, jen vyslovuje naději, že i nepokřtěné děti mohou být předmětem Božího milosrdenství. O jejich skutečném osudu však nic nevíme. Křest však nadále zůstává podmínkou spásy. Bůh může mít i jiné cesty, ale ty my vůbec neznáme.

Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Vlašská 36, Praha 1 přijme všeobecné sestry, diplomované všeobecné sestry, všeobecné sestry bakalářky na oddělení ARO-lůžka, JIP, standardní interní a chirurgické oddělení. Možnost i částečného úvazku nebo jako brigáda. Nástup možný ihned. Nabízíme práci v přátelských kolektivech a příjemné prostředí malé nemocnice v klidné oáze petřínských zahrad v historickém centru Prahy – Malé Strany. **Kontakt:** hlavní sestra Mgr. Irena Trpišovská, tel.: 257 197 160, e-mail: trpisovska@nmskb.cz.

Bratři redemptoristé z **Hory Matky Boží – Králíky** Vás srdečně zvou na **první sobotu v měsíci červnu** (2. června 2007), kterou nás bude provázet otec biskup **Josef Kajnek**.

Program: 9.00 Modlitba radostného růžence • 9.30 Mariánská promluva • 10.00 Adorace Nejsvětější Svátosti, příležitost ke svátosti smíření • 11.00 Mše svatá • 12.00 Přestávka na oběd • 13.00 Beseda s otcem biskupem Josefem Kajnekem • 13.30 Mariánská pobožnost, zakončení • Všichni jste srdečně zváni, v našem areálu je možnost občerstvení nebo oběda v poutním domě (více na www.poutnidum.cz). Další informace o našem poutním místě a možnost stažení plakátu celoročních akcí je na www.kraliky-klaster.cz.

Římskokatolická farnost Koclířov u Svitav a Fatimský apoštolát v ČR si Vás dovolují pozvat na **Slavnost pozhennání památníku biskupa ThDr. Josefa Hloucha**.

Památník biskupa Hloucha na šestiletou internaci v době nesvobody v Koclířově bude pozhennán v „Minutěnce“, přírodním areálu národního centra Fatimy ČR v Koclířově u Svitav, na I. mariánskou sobotu 2. 6. 2007 při hlavní bohoslužbě v 10.30 hod.

Ve dnech **1.–3. 6. 2007** bude v Koclířově probíhat **VÍKENDOVÉ SYMPOZIUM O BISKUPU HLOUCHOVI** za účasti Miloslava kardinála Vlka, biskupa Dominika Duky OP, arcibiskupa Karla Otčenáška, opata Bronislava Ignáce Kramára OPraem. a dalších významných osobností. Při sympoziu bude připomenuta osobnost a odkaz biskupa Hloucha současnosti. • ThLic. Prokop Patrik Maturkanič CFSsS zhodnotí HLOUCHŮV ŽIVOT V DĚTSTVÍ A DOSPÍVÁNÍ. • Doc. ThLic. PaedDr. Martin Weis, ThD. připravuje OBRAZ BISKUPA HLOUCHA V MATERIÁLECH ČESKOBUDĚJOVICKÉHO KRAJSKÉHO TAJEMNÍKA.

Rok 2007 je rokem 60. výročí biskupského svěcení ThDr. Josefa Hloucha a 35. výročí jeho smrti († 10. 6. 1972).

Program hlavního dne sympoza I. soboty 2. 6. je otevřen široké veřejnosti bez potřeby osobních přihlášek. Zájemci o účast na celém programu víkendového sympoza, přihlaďte se, prosím, na adrese: Fatimský apoštolát v ČR, č.p. 195, 569 11 KOCLÍŘOV U SVITAV; tel./fax: 461 543 164,6; e-mail: recepcce@tiscali.cz; mobil: 731 598 751(2).

Sestry a bratři, přátelé Orel!
Orel jednota Sázava Vás zve na **turistické putování Posázavím**. Termín konání: **9. – 10. června 2007** (sobota – neděle).

Místo setkání: **město Sázava u poutního kostela sv. Prokopa** (areál historického kláštera).

Sobota: 9.00 hod. – odchod účastníků na pěší túru ze Sázavy od kostela sv. Prokopa, směr Stříbrná Skalice, Chocerady (zde přestávka na oběd). Dále trasa pokračuje přes Vlkovec do Choratic. V odpoledních hodinách příchod do Choratic, táborák (občerstvení zajistí Orel jednota Sázava). Nocleh v bývalé škole. Spacáky a karimatky s sebou (3 karimatky může zapůjčit jednota). Délka trasy cca 20 km.

Neděle: 9.00 hod. – odchod do Sázavy (7 km). V Sázavě v 10.30 hod. mše svatá. Po mši sv. možnost oběda, dále příp. křížová cesta, prohlídka zámku; odjezd domů.

Pořadatelům, prosím, hlase co nejdříve svoji účast kvůli organizaci akce (přespaní, občerstvení). Děkujeme. Zdař Bůh!

Za pořadatele:
ses. Helena Drahotová, Orel jednota Sázava, hdrahotova@seznam.cz.
br. Stanislav Vejvar, Orel župa Svatováclavská, standa.vejvar@volny.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku P. Mgr. Ing. Jiřího Pleskače LÉČBA DUŠE I TĚLA**, která se bude konat v **úterý 5. června 2007 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 27. 5. – slavnost Seslání Ducha

Svatého

1. čt.: Sk 2,1–11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc–30.31+34

Odp.: srov. 30 (Sešli svého Ducha,

Hospodine, a obnov tvář země! Nebo:

Aleluja.)

2. čt.: 1 Kor 12,3b–7.12–13

Ev.: Jan 20,19–23

Slovo na den: *Dechl na ně.*

Pondělí 28. 5. – ferie

(v plzeňské katedrále: slavnost Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sir 17,20–28

Ž 32(31),1–2.5.6.7

Odp.: 11a (Radujte se z Hospodina a těšte se, spravedliví.)

Ev.: Mk 10,17–27

Slovo na den: *Uchem jehly.*

Úterý 29. 5. – ferie

1. čt.: Sir 35,1–15

Ž 50(49),5–6.7–8.14+23

Odp.: 23b (Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.)

Ev.: Mk 10,28–31

Slovo na den: *V budoucím věku život věčný.*

Středa 30. 5. – nez. pam. sv. Zdislavy

(v českých diecézích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)

1. čt.: Sir 36,1–2a.5–6.13–19

Ž 79(78),8.9.11.13

Odp.: srov. Sir 36,1b (Ukaž nám, Pane, světlo svého slitování.)

Ev.: Mk 10,32–45

Slovo na den: *Nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil.*

Čtvrtek 31. 5. – svátek Navštívení P. Marie

1. čt.: Sof 3,14–18 nebo Řim 12,9–16a

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 6b (Vládne nad vámi Svatý Izraele.)

Ev.: Lk 1,39–56

Slovo na den: *Do jednoho judského města v horách.*

Pátek 1. 6. – památka sv. Justina

1. čt.: Sir 44,1,9–13

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (Hospodin miluje svůj národ.)

Ev.: Mk 11,11–25

Slovo na den: *Kdykoli se postavíte k modlitbě, odpouštějte.*

Sobota 2. 6. – nez. pam. sv. Marcelina a Petra nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Sir 51,17–28

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: 9a (Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.)

Ev.: Mk 11,27–33

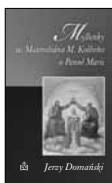
Slovo na den: *Jakou mocí děláš tyto věci?*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	27. 5.	28. 5.	29. 5.	30. 5.	31. 5.	1. 6.	2. 6.
Antifona	679	1150	1166	1768	1378	1708	1666
Žalm	783	783	783	783	783	786	783
Ranní chvyly:							
Hymnus	679	1151	1166	1376	1378	1708	1666
Antifony	680	1151	1167	1183	1379	1214	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	680	1155	1170	1770	1380	1710	1668
Antifona k Zach. kantiku	680	1155	1170	1376	1380	1385	1669
Prosby	680	1155	1171	1771	1380	1711	1655
Záv. modlitba	681	1156	1171	1377	1381	1385	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	1156	1172	1187	792	1219	1233
Antifony	681	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	682	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	683	1159	1175	1190	1381	1221	1236
Záv. modlitba	684	1159	1175	1191	1381	1222	1236
Nešpory:	SO						
Hymnus	641	641	1160	1176	1377	1660	1714
Antifony	676	685	1161	1177	1193	1382	1224
Žalmy	676	685	1161	1177	1193	1661	1224
Kr. čtení a zpěv	678	686	1164	1180	1778	1382	1717
Ant. ke kant. P. M.	678	687	1164	1180	1377	1383	1385
Prosby	678	687	1165	1180	1778	1383	1718
Záv. modlitba	679	681	1165	1181	1377	1381	1385
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

**MYŠLENKY SV. MAXMILIÁNA
M. KOLBEHO O PANNĚ MARIÍ**
P. Jerzy Domański OFMConv.

Pokus o rekonstrukci mariánské ideje sv. Maxmiliána Kolbeho. Otec Maxmilián založil Rytíře Neposkvrněné a právě mariánská spiritualita, poslušnost ke každému přání Neposkvrněné jej dovedla k oběti vlastního života v koncentračním táboře Osvětim. Tato kniha se opírá o velké množství pramenů, jimiž jsou většinou dopisy a přednášky sv. Maxmiliána.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání •
Brož., 121 x 196 mm, 160 stran, 129 Kč*

OPRAVDOVÝ ŽIVOT V BOHU 4 • SEŠIT 46 AŽ 58
Vassula Ryden • Překlad Marie Mrázková

Božský rozhovor Nejsvětější Trojice, Panny Marie a andělů s lidstvem skrze omilostněnou duši Vassuly Ryden.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, opravené a doplněné vydání •
Brož., A5, 320 stran, 249 Kč*

Z KARMELETÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

OHEŇ TAJEMSTVÍ
Marcela Neužilová

Čtrnáct povídek, které se odehrávají většinou v moravském prostředí. Prvních pět je z totalitní minulosti, kdy věřící a odpůrci režimu mnohdy kvůli

li svému přesvědčení riskovali zaměstnání a jejich děti možnost studovat nebo kdy jim dokonce hrozilo vězení. Dalších devět povídek je z doby polistopadové, v níž přicházejí nové problémy, s nimiž se lidé musejí vyrovnávat. Autorka naše pozemské putování neidealizuje, ale i v těžkých situacích povzbuzuje k zachování ideálů a naděje.

Brož., A5, 184 stran, 199 Kč

ŽIVOT VONĚL ČLOVĚČINOU

Karel Fořt v rozhovoru s Janem Paulasem

Už jako skaut se Karel Fořt dostal do spárů gestapa, jako bohoslovec byl totálně nasazen do Německa a se štěstím přežil několik bombardování. V roce 1948 byl vysvěcen na kněze a působil na Šumavě, kde se pastoračně staral i o neodsunuté sudetské Němce. Když kolem něj začal komunistický režim stahovat smyčku, na poslední chvíli utekl za hranice a zamířil na misie do Alžírka. Působil na Saharě a ve městě sv. Augustina, kde zažil i nelítostný národně osvobozenecý boj. Odešel před komunisty do Německa, kde postupně vybudoval celou síť českých center. Sám vedl českou farnost v Mnichově, působil v rádiu Svobodná Evropa (pod pseudonymem „otec Karel“) a stal se významnou osobností českého exilu. Na to vše vzpomíná – často s humorným nadhledem – v knize rozhovorů s Janem Paulasem. Mluví i o řadě osobností, s nimiž se setkal. Byli to např. Pavel Tigrid, Karel Kryl, Jan Čep, Ivan Diviš, Karel Schwarzenberg, Václav Dvořák, Anastáz Opasek, Jaroslav Škarvada, Joseph Ratzinger a další.

*Černobílá fotografická příloha • Váz., 125 x 200 mm,
264 stran, 259 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.